ISSN 0132-4462.
№ 12 2003
ГРУДЕНЬ

перець

Вадим СИМИНОГА

Василь ФЛЬОРКО

Вадим СИМИНОГА

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія ВАСИЛЕНКА)

— А твоя, Андрію, ялинка он у кутку ще з минулого року стоїть!..

Павло Глазовий

КОМУ ЖИТИ ЛЕГШЕ

Я вважаю це питання
Вельми інтересним:
Кому жити нині легше —
Брехунам чи чесним?
Важко чесному. Він марно
Слів не викидає.

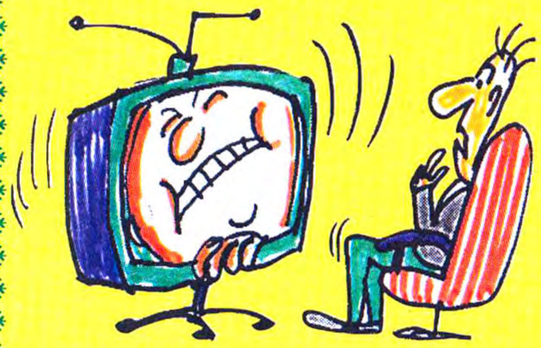

Коли скаже і не зробить,—
Совість заїдає.
А брехун пообіцяє
Й через день забуде
І йому на те начхати,
Що говорять люди.
Пригадаймо, скільки встигли
Нам пообіцяти
Діячі, які в народні
Рвались депутати.
Нині бачим на екранах
Депутатські лиця
І приємно не на кожне,
Вибачте, дивиться.
Не хотілось би нікого
Словом цим образить,
Та була такою пика,
Що в екран не влазить.
Особливо ті, що часто
За народом плачуть,
Вже за власними пузами
Ніг своїх не бачать.
Вибачайте добродушно,
Але ця солідність
Туго вписується в нашу
Всенародну бідність.
Звідкіля ж тому багатству
Взятися у хаті,
Де хазяїн сухоребрий,
А слуги пузаті?

СОН У РУКУ

Розпитують у лікарні
Сторожа нічного,
Де так сильно рука ліва
Обпеклася в нього.
А він каже: —
Замерз дуже
На посту за нічку,
Та й надумав розпалити
У сараї пічку.
Колись така «буржуйкою»
У нас називалась.
Розгорялося вугілля,
Пічка нагрівалась.
Задрімав я коло неї,
І сон мені сниться,
Що не пічка біля мене,
А вже молодиця.
Обняв я ту молодицю,
Гарно мені стало
Й сам незчувся, як я руку
Впер у піддувало...

СЕКРЕТ ДОВГОЛІТТЯ

Дев'яносто вісім років
Дідові Панасу,
Але він іще, нівроку,
Не хворів ні разу.
Вчені люди аж не вірять:
— Жодної хвороби?
Як вас, діду, обминали
Віруси й мікроби?

Дід лукаво поглядає,
Гладить пальцем брови,
— У житті були у мене
Нелегкі умови.
Був голодним і холодним,
То й загартувався:
Всі мікроби поздихали,
Я — живий остався.

ТАП

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ПАМ'ЯТНИК ВАРЕНИКУ

У Києві планується відкрити пам'ятник варенику. Киянам подобається ця ідея. Є багато проектів. Гумористи ж столиці пропонують щодня ставити на постамент миску зі сметаною, в якій «купається» вареник. До того ж, вареник і сметана повинні бути справжніми.

ЗИМОНЬКО, ЗИМА...

«Дід Мороз» завітав до багатьох жителів Нікополя ще на початку грудня. Цьому посприяло ДП «Міськелектромережа», яке припинило електропостачання чотирьом котельням через заборгованість ДП «Місьтепломережа» за спожиту електроенергію. Без тепла залишилося чотириста шістдесят житлових будинків, а також лікарня, п'ять загальноосвітніх шкіл та одинадцять дитячих садків.

ІНДІЙЦІ — В НАШІЙ КАПУСТІ

Тридцять п'ять індійців і пакистанців знайшли співробітники спецпідрозділу міліції по боротьбі з організованою злочинністю неподалік від Києва у... капусті. Точніше, у тайниках фури, яку було завантажено цими «головастими» овочами. Їх «капустовози» за кругленьку суму вже іншої «капусти» збиралися нелегально переправити до Італії.

ПРИЇХАЛИ — РЕЙКИ ЗАКІНЧИЛИСЬ

Працівники транспортної міліції Маріуполя під час одного із своїх рейдів по підприємствах міста були просто вражені — 50 метрів залізничної вітки, що вела до вантажної станції «Правий берег», ніби корова язиком злизала. Як виявилося, злодії вночі спокійнісінько вирізали рейки автогеном і відвезли... до найближчого пункту прийому металобрухту.

Василь ФЛЬОРКО

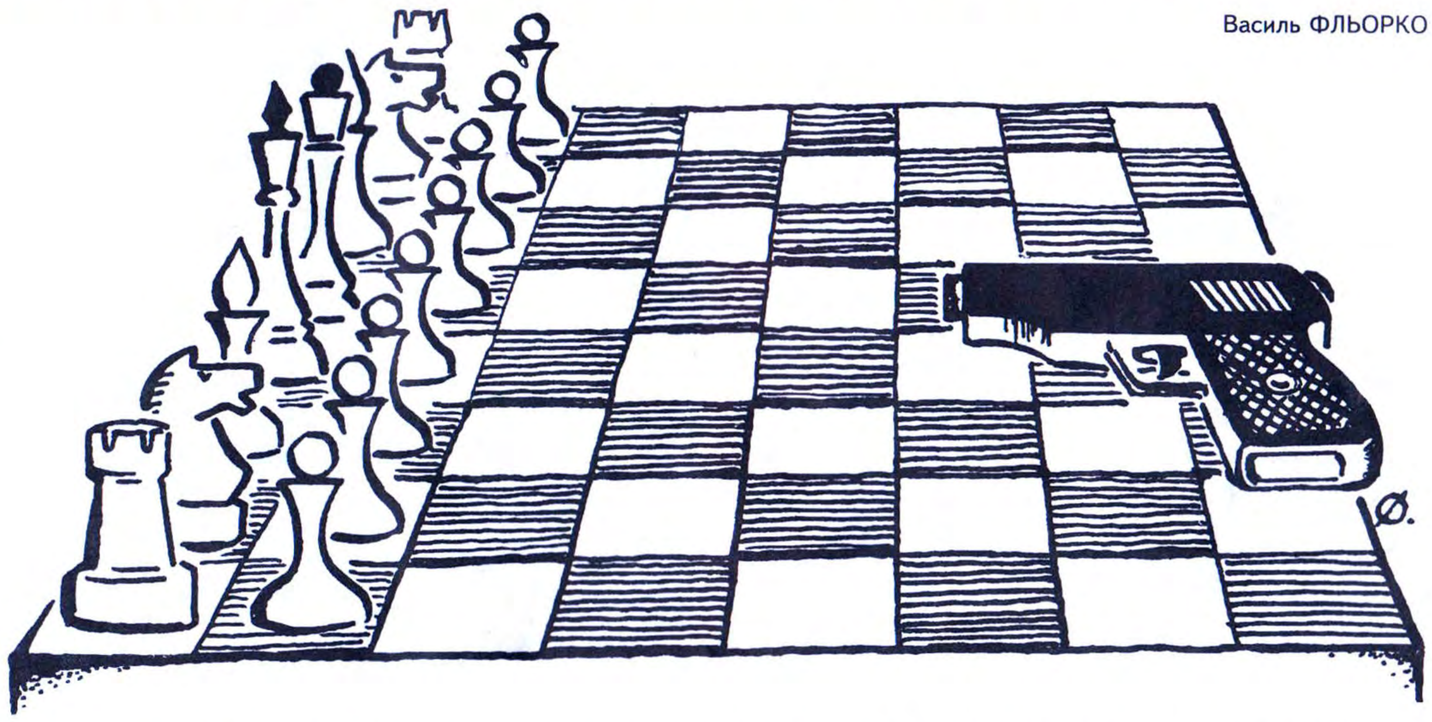

Олексій КОХАН

— Снігова людина вкрала нашу снігову бабу!

ЗООАФОРИЗМИ

✓ *Де верховенство дишла, там і ярмо.*

✓ *Саранча завжди в переважній більшості.*

✓ *Трутневий колектив референтів із складання медових промов.*

✓ *Умова: хочеш стати службовим собакою — обгреши чесну людину.*

✓ *Левова частка не розпайовується.*

✓ *Верблюда не переплюнеш.*

Леонід ЗАБАРА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

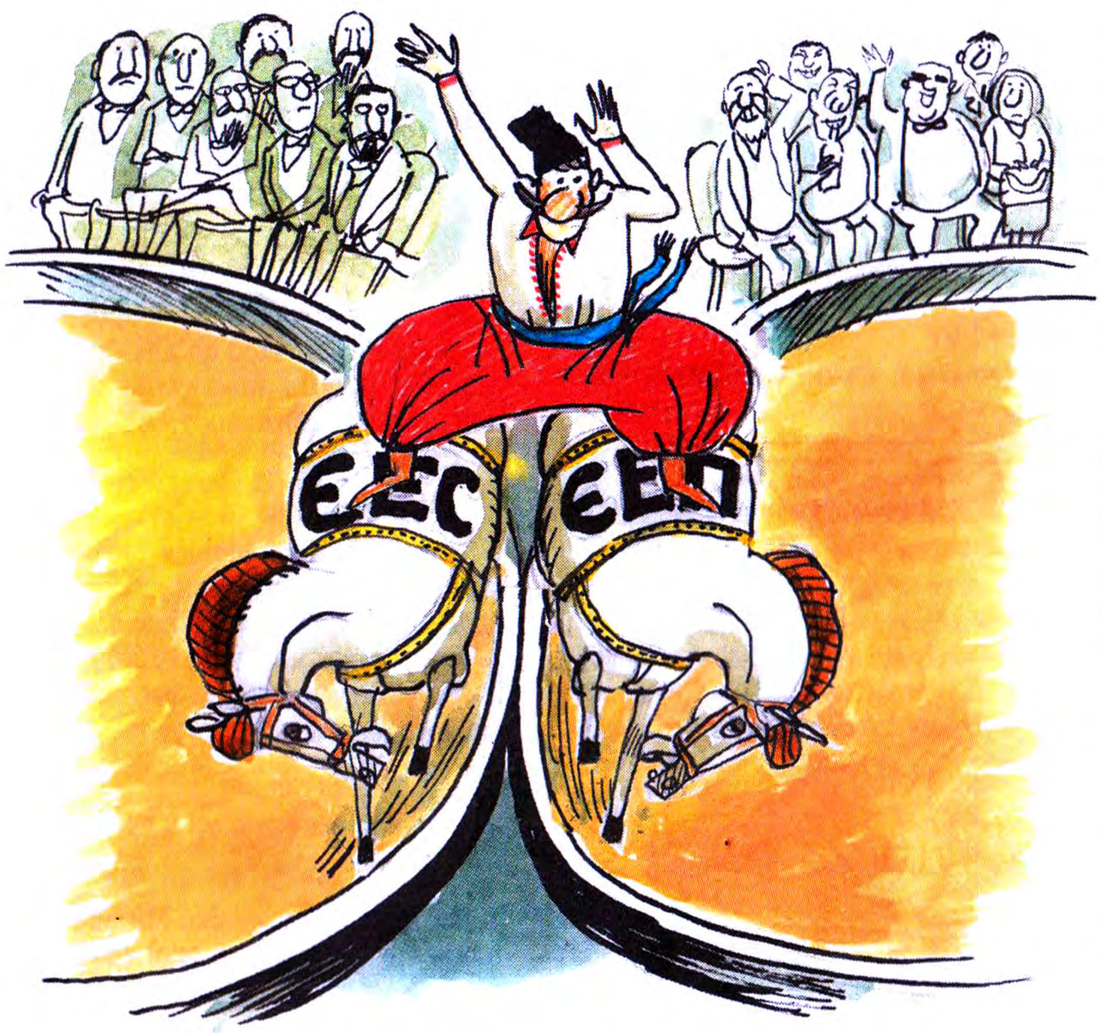

Георгій МАЙОРЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Час лікує. Якщо не витрачати його на відвідування лікарів.

Василь ФЛЬОРКО

Лінія кордону між Україною і Росією в Азовському морі пролягає тільки по дну...

(Із заяви російської сторони на українсько-російських переговорах).

Як тільки російські чиновники почули, що кордон із сусідньою державою пролягає по дну Азовського моря, то відразу схопилися за голови. А коли прийшли до тями, то швидко наваксували черевики і зібралися думу думати.

— Що ж воно виходить?— панікували панікери.— Кордон є, але він не охороняється!

— Так він же по дну проходить...— дивувалися практики.

— По дну чи не по дну, а «граніца должна бить на замкє»! — заявляли «ура-патріоти».— Вот, к прімєру. Руководство страни поінтєрєсується: «Как охраняються рубежі нашой нєобятной Родіни?» Что ми ответім? Нєльзя об'ять необятноє?

— Без паніки!— заспокоювали усіх оптимісти.

— А чому кордон проходить по дну?— панікували панікери.— Там же контрольної смуги не зробиш.

— Це вам хто таке сказав?!— підскакували із стільців оптимісти.— Та якщо треба, трактори з плугами по дну моря пустимо, а контрольну смугу виоремо!!!

— Ні, все-таки дивно — чому кордон повинен проходити тільки по дну?— панікували панікери.

— Це щоб ніхто не здогадався, що він там є!— пояснювали оптимісти.

— А ми би прєдложілі, чтоби граніца проходіла нє по дну, а под дном. Вернєє, во глубінє дна. Тогда вообще нікто нє догадається, гдє она...— запалювалися „ура-патріоти".

— Цікава ідея,— погоджувалися практики,— але сьогодні ми стоїмо перед фактом: кордон пролягає по дну моря і наш обов'язок — охороняти його.

— І як? — дивувалися песимісти.

— А хіба ви не знаєте, як охороняються кордони? — ще дужче дивувалися оптимісти.— Закопати прикордонні стовпи, об-

(Не за М. Горьким)

ладнати застави, виставити пости!!!

— Де? Під водою?— запитували песимісти.

— А что же по-вашому, наша граніца пусть будєт как проходной двор? І всякая тюлька-кілька будєт єйо нарушать? Нє позволім!— били себе в груди патріоти.— Нє посрамім Отєчества!

— А як же прикордонники будуть нести службу?

— Как? Самоотвєрженно!

— Так під водою ж?

— А ми не боїмося трудностєй!

— І без скафандрів?

— А ми всьо смогйом!— розпалювалися «ура-патріоти».

— Ні, без скафандрів — не смогйом»,— заперечили практики.

— Как ето?! А гдє патріотізм? Єсть пріказ, значит надо!!!

— Але закони природи, людські можливості...

— Хорошо... Сначала можно і в скафандрах!— неохоче погодилися «ура-патріоти».— Ми нє протів... Кому как удобнєє...

— А як бути із собаками?— не ставали песимісти оптимістами.

— Їх тоже одєть в скафандри!!!

— А де їх взяти?

— А ето, ізвінітє, воєнная тайна. Наші учоніє правільно мислят. Оні говорят, что в будущем в морях і рєках будет такая срєда, что даже риби будут плавать в скафандрах... А ми, как всєгда, усьо проверім на собаках...

...Звичайно, можна ще багато фантазувати і «про цуциків у скафандрах, і про тюльку без скафандрів», і про кордон, який пролягає лише по дну Азовського моря... Й хоча вищевикладена літературна фантазія навіяна окремими заявами, хотілося б, щоб вона залишалася лише фантазією. А відносини між суверенними державами будувалися на реаліях і основах міжнародного права. Так буде, їй-богу, для усіх краще!

Михайло ПРУДНИК.

Київ — о. Тузла — Москва — Київ.

Усмішки з конверта

КОМПЛІМЕНТ

Подружжя збирається ввечері в неділю на прогулянку. Дружина, причепуруючись біля дзеркала, питає чоловіка:

— Ну, і який в мене вигляд?

— Ти завжди, люба, маєш чудовий вигляд,— каже той. — До того ж, скоро стемніє...

НЕ ЗРОЗУМІВ

Студент сидить, готується складати екзамен з історії. Раптом повертається до сусідки на задній парті й питає:

— А в якому році відмінили кріпосне право?

Дівчина, зайнята відповіддю на своє питання, коротко відповідає:

— У шістдесят першому...

Хлопець відвернувся, про щось думає... Через кілька хвилин знову повертається до неї:

— Зачекай, це як?.. У шістдесят першому ж Гагарін у космос полетів...

Василь КРИМЧАК.

У В'ЯЗНИЦІ

— Ти за що сидиш?

— За хабарі.

— Ха! А безплатно сісти не пробував?

У МАЙБУТНЬОМУ

2023 рік. Новини: «У продаж надійшли «Памперси-авто» для київських водіїв, котрі годинами стоять у «пробках».

ВИСНОВОК

Начальник — підлеглому:

— Шановний! Ви вже п'ятий день поспіль запізнюєтеся на роботу. Який висновок я повинен зробити?

— Простий. Що сьогодні п'ятниця.

Євген СУМЛЮК.

м. Суми.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Михайла Фінкіна)

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Як це тобі вдалося таку звірюку завалити?
— Я його заганяв. Гнався від за мною, гнався — впав і здох!

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

СПІРНА З ФУТБОЛУ.

МІСЦЕВЕ САМОВРЯТУВАННЯ.

БАРАНЕСА.

ЗАКОНОВДАВЧА ВЛАДА.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Друже Перче!

Минулої осені зібралися ми з дружиною у гості до добрих знайомих — а подарунка немає. І тут я запропонував: «А давай зайдемо на пошту і передплатимо їм журнал «Перець». Щоб не журилися...» І тепер щомісяця, як тільки листоноша приносить свіжий номер, знайомі телефонують: «Оце сміялися і все згадували! Спасибі за подарунок!»

Ось як, виявляється, можна подарувати гарний настрій на цілий рік.

Олекса ВИШНИВЕЦЬКИЙ.

м. Донецьк.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

perec-ua.

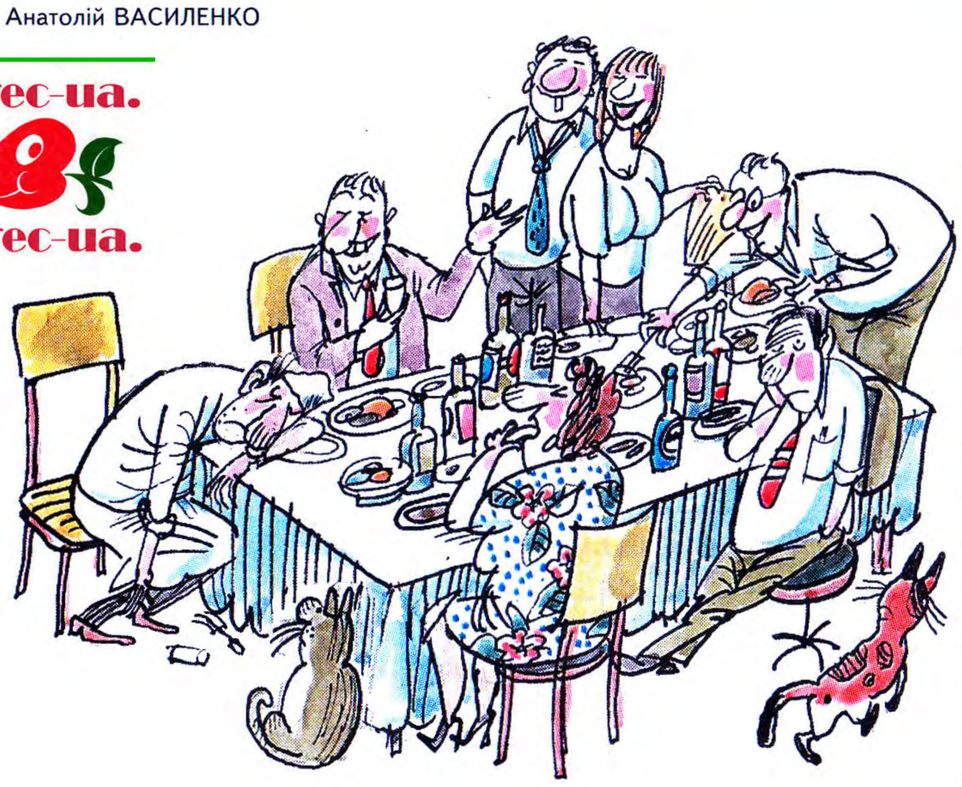

— Гляньте, лікар уже готовий!
— Правду кажуть: медицина у нас безсила.

Олексій КОХАН

ПАРЛАМЕНТСЬКІ «ПЕРЛИ»

«Якщо ж говорити по формі і що зробити так, щоб це для Президента просто прийнятий закон, тоді давайте його серйозно почистимо...

❄ ❄ ❄

Таке враження, що ми маємо країну, яку глава держави до обіду веде в одному напрямку, після обіду — розвертається і веде зовсім в іншому напрямку. І все залежить від того, на яку ногу він встав.

❄ ❄ ❄

Ето било озвучено імі в прессє.

❄ ❄ ❄

Ми попали в колізію. Ми вляпались в ситуацію, з якої треба шукати вихід.

❄ ❄ ❄

Зауваження которие єсть, у висновках, вєрнєє, которие уже далі на замєну второго законопроекта, который ми рассматрівалі, здєсь єсть вот коллега наш Рудковський, который знает, ми устранялі всє замєчанія і Комітєта топлівного.

❄ ❄ ❄

Народний депутат, зокрема, я, має ще тільки сили, щоб перестрибнути паркан. І перестрибнув, доказуючи вам, що так поступати по відношенню народних депутатів, виставляючи мордоворотів перед ним стіною, не треба.

❄ ❄ ❄

Що таке Верховна Рада зараз? Верховна Рада зараз — це політично-фінансова біржа, де обираються за підкупом, де платять за голоси. Під цим куполом крутяться гігантські фінансові потоки, тут все смердить. Треба бити вікна і впускати повітря чисте.

❄ ❄ ❄

Ви наговорилися досить. Дайте іншим. Вони теж вміють що сказати.

❄ ❄ ❄

Треба забезпечувати і всіма іншими проблемами.

❄ ❄ ❄

Питання не проходить. А ви не кричіть! Будемо голосувати ще. Будемо до тих пір, поки всі з буфету не прийдуть.

❄ ❄ ❄

Деякі депутати появляються тут, як ясне сонце. Раз у тиждень, а то й місяць. А зарплату мають».

Як циган на кожусі обпікся

ПРИДИБЕНЦІЯ

Цигани — народ непередбачуваний. Вони і в мертвого можуть випросити будь-що. А ще вони не бояться холоду. Наприклад, від вітру можуть і за бороною сховатися. Їм і зима не страшна: так підуть навприсядки, що аж чортам стане жарко. Ну, то навіщо їм той кожух?

Та так сталося... Якось уздрів циган на подвір'ї одного дядька кожух — просушувався на жердині. Ухопив спритник ту добротну вдяганку. Зима ж на носі. Але де і коли ви бачили цигана в кожусі? Отож-бо... Отож і поніс циган «позичену» річ на базар. А там саме того недільного дня дядько Митроха продав корову і ходив поміж торговими рядами, аби купити кожуха: обносився, навіть кишені порвалися у куфайці. Уздрів дядько цигана з кожухом.

— Продаєш? — запитав.

— А навіщо б я тут швендяв? — з викликом чвиркнув циган.

— Скільки просиш?

— А в тебе гроші є?

— Є, за корову вторгував.— показав дядько жменю купюр і знову заховав у кишеню. — На, потримай мою куфайку, я приміряю...

— Поки дядько Митроха обмацував і приміряв кожуха, цигана мов вітром здуло.

— Де ти, чорнявий? — озирнувся на всі боки дядько. Але того і слід прохолов. Тож нічого не залишалося робити дядькові, як одягнути теплого кожуха і їхати додому.

А циган, дременувши, заховався у безпечне місце і почав нишпорити по кишенях, аби вхопити з куфайчини той жмут грошей, що показував Митроха перед торгом. Шасть до однієї кишені, до другої, а то — тільки назви од кишень — прорізи в куфайці.

Циган не ридав, а ревів, мов бугай. Бив кулаками об землю, рвав на собі волосся, примовляючи: «Я найдурніший циган у світі, що дозволив якомусь дядькові обвести себе навколо пальця!»

А виявилося ось що. Дядько під куфайку одягав ще камізельку, в якій були кишені. Циган же, побачивши, що дядько засовує гроші в куфайку, подумав, що вхопить більшу суму, ніж коштує кожух. Бо, що не кажіть, а виручка за корову таки набагато більша за вартість кожуха. Отак циган «обпікся» на кожусі.

А про дядька в селі гуляли анекдоти. Він і сам був не проти реготнути, видумував всілякі інші придибенції, що траплялися на його віку. І люди вірили, бо знали ж, що Митроха «купив» кожуха на дармоху.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

Олексій КОХАН

— А ти не вірив, що Юхим кинув пити!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А ви правду завжди кажете?
— Завжди.
— Тоді ви нам не підходите.

Георгій МАЙОРЕНКО

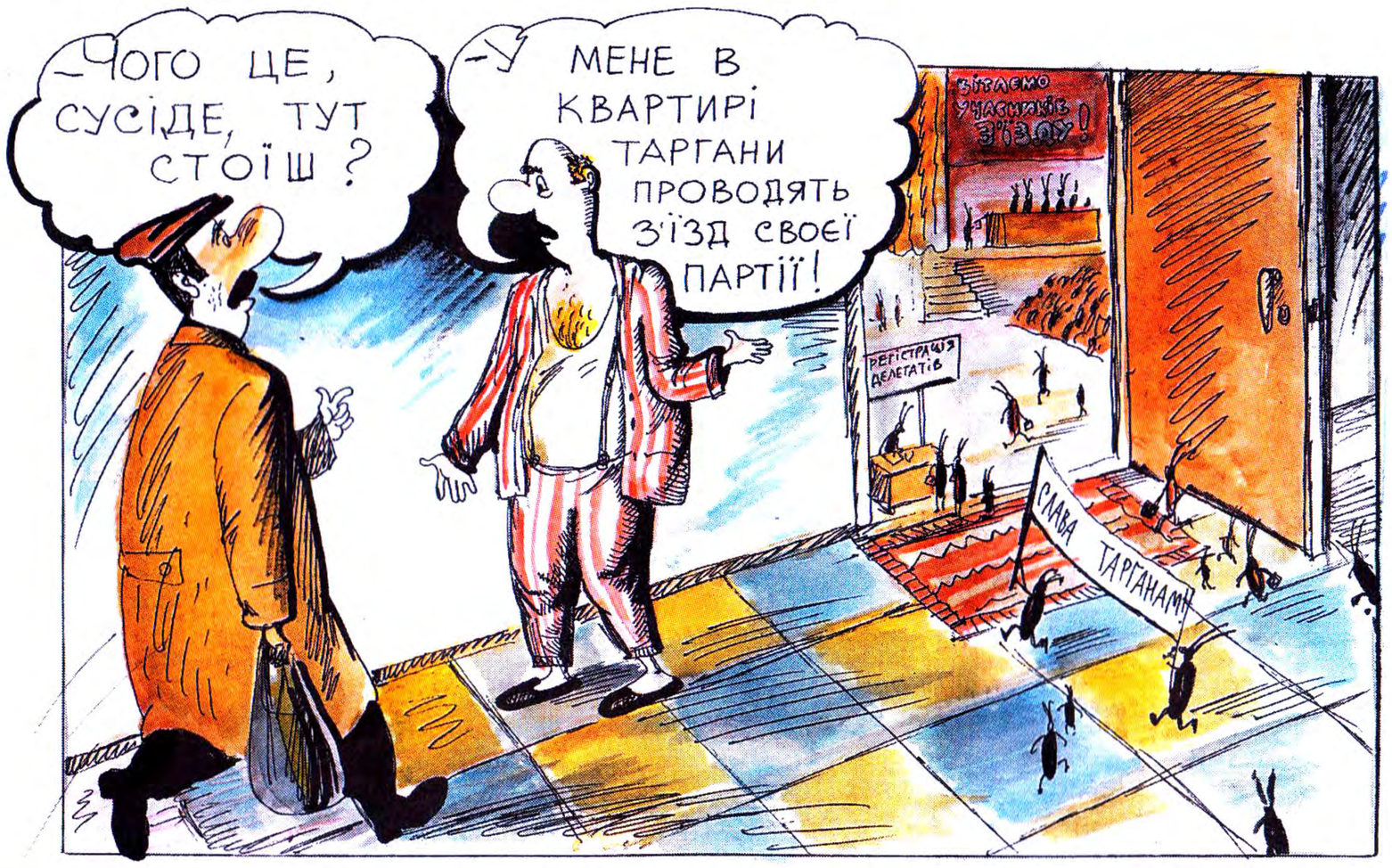

Гальмо і Колесо

БАЙКА

Гальмо і Колесо внесли пропозицію про прискорення руху. Гальмо пропонувало, щоб не розбитися в дорозі, Колеса з собою не брати, а Колесо внесло обгрунтовані розрахунки з економічним ефектом, що тільки за рахунок відсутності Гальма рух прискориться вдвічі і буде велика економія державі.

Їздовий, вивчивши уважно думки сторін і добре знаючи шлях, яким доведеться їхати, взяв із собою обох: і Гальмо, і Колесо.

Протилежність думок не означає, що їх не можна використати для загальної справи.

Полікарп ШАБАТИН.

м. Київ.

ДО ЗУСТРІЧІ!

Кожен сподівається, що новий рік буде кращим. А нам хотілося б, щоб він був ще й веселішим. Перчани вже приперчують перший номер, що вийде у січні 2004. Тож не прощаємося. Хай вам щастить! До зустрічі у Новому році!

А тим, хто не встиг чи забувся передплатити «Перець», нагадуємо, що передплатна ціна:

на рік — 20 грн. 16 коп.
на 6 місяців — 10 гр. 08 коп.
на 3 місяці — 5 грн. 04 коп.

Будьте з «Перцем»!
Смійтеся на здоров'я!

ТРЕТІЙ МІЖНАРОДНИЙ КОНКУРС КАРИКАТУР «НЕЗАЛЕЖНІСТЬ»

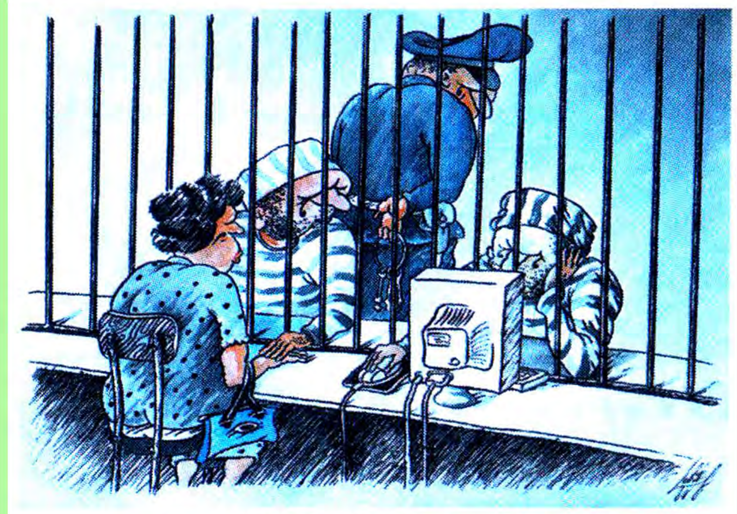

Олег ЛОКТЄВ (Україна) — I приз.

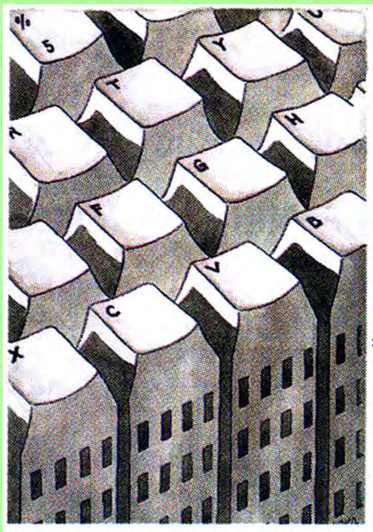

Канг ТАЕ-ЙОНГ (Корея, Сеул) — II приз.

НЕ ВІРТУАЛЬНА «НЕЗАЛЕЖНІСТЬ»

Асоціація карикатуристів України підбила підсумки третього міжнародного конкурсу карикатур «Незалежність». Гарно підбила, бо було що підбивати — 256 карикатуристів із 42 країн надіслали 689 робіт. Якби ще трохи постаралися, то й 700 назбирали б.

Цього року конкурс присвячувався модній темі — «Незалежність і комп'ютер». За віртуальне зображення дійсності журі видало такі конкретні нагороди: I приз Олегу Локтєву (Україна), II приз — Канг Тае-Йонгу (Корея, Сеул), III приз — Сергію Рябоконю (Україна).

Відзнаки журі отримали: Юрій Артюх та Валерій Чмирьов (Україна), Румен Драгостінов (Болгарія), Любомир Котрга (Словаччина), Йован Прокоплєвич (Сербія і Чорногорія).

Спеціальних призів удостоєні Олександр Бубнов, Юрій Кособукін і Вадим Симинога (Україна), Алессандро Гатто (Італія), Віктор Скопінцев (Росія). Спеціальний приз генерального інформаційного спонсора — журналу «Перець» — дістався Сергію Рябоконю (Україна).

Сто робіт експонувалися на виставці і потрапили до ошатного каталога. А хто туди не протовпився, то нехай малює ще, бо незабаром новий конкурс!

Сергій РЯБОКОНЬ (Україна) — III приз і спеціальний приз журналу «Перець».

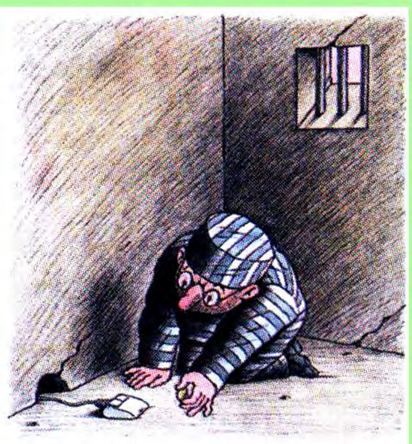

Юрій КОСОБУКІН (Україна) — приз спонсора.

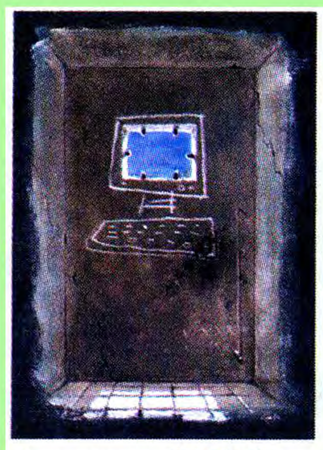

Алессандро ГАТТО (Італія) — приз спонсора.

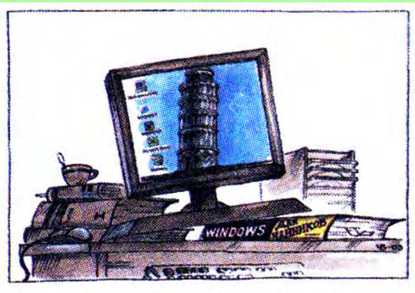

Валерій ЧМИРЬОВ (Україна) — відзнака журі.

Спонсори конкурсу

Спонсори конкурсу

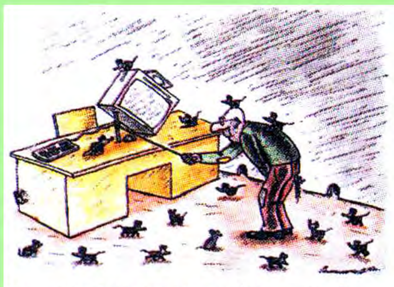

Вадим СИМИНОГА (Україна) — приз спонсора.

Юрій АРТЮХ (Україна) — відзнака журі.

КУМ ЗАКОДУВАВСЯ

ГУМОРЕСКА

Якось кум прийшов на службу знервований, мов кіт після невдалої березневої ночі.

— Послухай, Семене, що це зі мною твориться,— мовив розгублено. — Сиджу я ото вчора на кухні, вечеряю, аж дивлюся — крокодил із-під стола вилазить. Та такий жирний, гад! «Галю,— кричу дружині,— давай мерщій сокиру! Буде в тебе сумочка із крокодилячої шкіри». Та зайшла, подивилась на мене і тільки зітхнула: «Допився».

— То що воно, Семене, було?

— «Глюки», куме,— сказав я. — Або ж по-науковому «біла гарячка»... Лікуватися тобі треба. Від алкоголізму. А то лихо буде.

— Та певно, що так,— похнюпився кум. — А може, краще закодуватися?

Наша Демократівка (колись Перебудовне, а ще раніше — Комуністичне) селище хоч і невелике, однак має всі атрибути сучасності. Навіть свою народну цілительку. Пані Марго (колись Марія, а ще раніше — просто Маруся).

— Ото піди до неї та й закодуйся,— сказав я.

— І піду! — рішуче стукнув кулаком по столу кум. — Он Вадим Мусієнко у неї як закодувався, то, кажуть, уже чотири роки не п'є.

— То правда,— кивнув я. — Покійники — вони зазвичай народ стійкий...

— Як — покійники? — отетерів кум.

— Помер твій Мусієнко. Ти що, не чув?

— Все одно піду. Уявляєш: кину пити, гроші почну збирати. Мотоцикла нарешті куплю. Щоб на риболовлю їздити... Та й дружина не гризтиме...

Наступного дня кум з'явився на роботу аж під вечір.

— Усе, Семене, закодувався я,— мовив задоволено. — П'ять років гарантія. Тепер мені ваші пиятики — по барабану...

Він дістав із целофанового кулька шмат сала, помідори, хліб... і пляшку «Перваку».

— А це що таке? — не зрозумів я.

— Як — що? — образився кум. — Це ж подія яка! Треба «обмити»...

Він розлив горілку у гранчаки, рішуче хукнув:

—Ну, будьмо!

І з апетитом узявся за закуску...

Володимир КАШУБА.

м. Полтава.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Я розумію, що «Львівводоканалу» якось треба «вибивати» гроші із тих, хто заборгував перед цією службою. Але не розумію, як можна припинити постачання води Центральному клінічному госпіталю військ Західного оперативного командування? Аргумент — 60-тисячний борг. Але ж хворі не винні! Економіка економікою, та все ж таки давайте не витоптувати в своїх душах людяність.

Степан ЧУПРИНА.

м. Львів.

КУРЙОЗ

Перечитує в газеті
Дані баба Настя
Абонентів, котрі мріють
Про сімейне щастя.

А сусідка молоденька
Збоку підкидає:
— Ну, то є вам підходяща
Пара чи немає?

Баба Настя дочитала
До кінця сторінку
Й розчаровано зиркнула
На свою сусідку:

— Бач, доходить в цих об'явах
Доню, до курйозу:
Всяк про вік і ріст говорить,
Та мовчить про розум!..

ТО ВИХОДИТЬ...

— Я дізнатися б хотів:
У районі вашім дачі
Люд на скільки поверхів
Вибудовує, земляче?

— Як узять конкретні факти,
То виходить: як і де.
А коли в цілому брати —
Хто на скільки украде.

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

— Усі люди як люди, а це вирядилося!

Василь ФЛЬОРКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

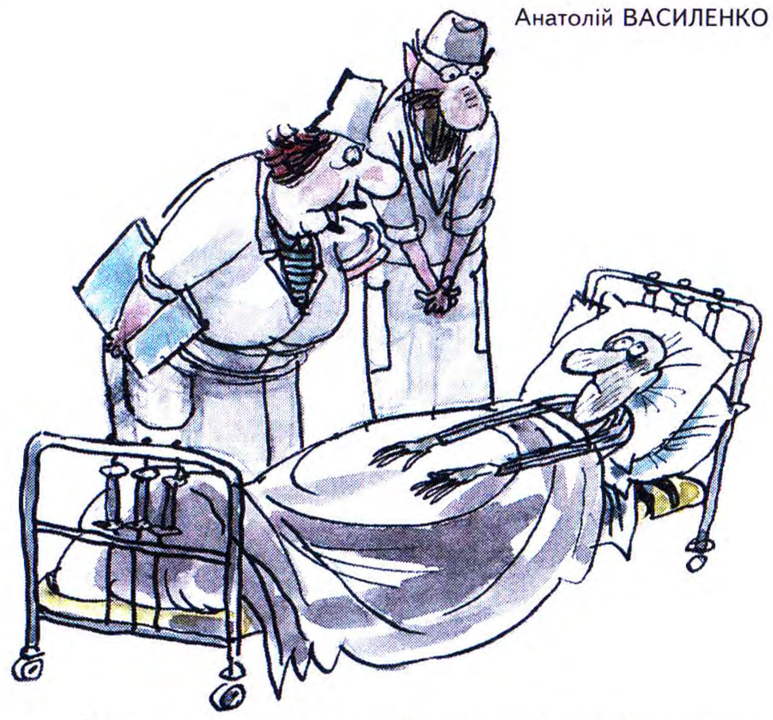

— Що ж це ви, хворий, лікарняний режим порушуєте — з моргу втекли?!

ДОЛАР

ГУМОРЕСКА

Щоб схопити за зябра якогось дурного пічкура, наша нерозлучна трійця пробивала собі стежку у глибокому снігу від автотраси до озера.

Якраз зі сходом сонця вийшли до берега. На замерзлому плесі, присипаному за ніч півметровим шаром снігу, вже горбились кілька ранніх рибалок.

В якихось десяти метрах перед нами, на саморобних дерев'яних санях, возсідав рудоволосий місцевий хлопчак і обтесував ножем вербову гілку. Зо два десятки чималих рибин — щук та окунців — виблискували вологими боками біля його ніг.

— І де отак поталанило? — не втерпів допитливий Петро.

— Та... отут,— невизначено вказав собі під ноги рудий абориген. — Дайте долар — покажу конкретно.

— Ич, яке! «Долар»! — виразив своє невдоволення Павло. — Ти що, маєш нас за американських конгресменів?

— Не хочете — не тра-а,— стенув плечима рудоволосий, нанизуючи на обтесану різку рибину за рибиною.

— Треба спочатку поснідати,— змінив я тему. — Риба від нас нікуди не дінеться.

Утоптали ногами сніг, дістали харч, пляшки, мірний посуд і повсідалися на свої куферки.

— Щоб око проти сонця не сльозилося!

— Щоб клювало і ловилося!

— Щоб усім-усім назло,— кивнув я у бік веснянкуватого тубільця,— нам сьогодні повезло. — І додав: — Хто перший сп'яніє — над лунками потіє. Поїхали!

— Поїхали!

— Ще по одній?

— Давай!

— Пішла, як вода в сухий пісок.

— А мо', ще?

— А чом би й ні?

— Будьмо!

— Будемо!

— Я ще плясну?

— Плясни!

— А до пари?

— Давай!

— А ти знаєш?..

— Знаю.

— А оцю: «Розпрягайте, хлопці к-коні...»

— Ось вам і претендент лід дірявити. Берись, Петре, за льодоруба та готуй лунки для гурту. Отут десь, біля цього капіталіста,— вказав на малого.

Петро витяг інструмент і не дуже ввічливо відсторонив місцевого риболова.

Бур вперто не хотів вгризатися у тверде. Петро налягав усім корпусом... Твердь не піддавалася.

— Де ви свердлите, риби нема,— впевнено видав «тубілець». — Лиш бура зіпсуєте.

— А де є?

— Дайте долар — покажу.

— Який долар?! Задовбав! Тут, де не закинь, спіймаєш. Трудись, Петре. Готуй лунки. Зараз покажемо цьому соплякові, на що ми здатні.

Бурав неохоче висікав іскри з-під снігу, здіймаючи сіру пилюку. Лиш — пара клубами над Петром і піт з обличчя ручаями.

— На тому місці, де ви трудитесь,— кивнув місцевий авторитет на Петра,— нема ніякої риби. Вам навіть лунку не вдасться провертіти. — Взявся за очкура від санчат і кинув на них пудову в'язанку риби.

— А це чому?

— Дайте долар...

— Я тобі зараз дам!..

— Тихо!

— А чого він?

— Тихо, кажу! Дай йому, Павле, п'ять гривень. Нехай...

— ... Нехай скаже, чому я тут навіть лунки не пробуравлю?

— На, бери! Рекетир сопливий!

— І кажи: чому?

— А тому, дядьку, не просвердлите, що таким інструментом ніхто в світі не зміг би кам'яну бруківку продірявити. Ми стоїмо якраз посеред дороги. А озеро — ось там, за вашою спиною. До нього ще метрів двадцять. Треба було раніше заплатити, то про все й дізналися б. А то тільки лопатень зіпсували. Навіть для льоду вже непридатний.

У Петра бур випав із рук.

...А щелепу травматолог йому вправив аж увечері.

Роман ДЕМЧУК.

Олексій КОХАН

ЩО ОБІЦЯТИ

Каже габровець
хлопчині
(Йде на вечорниці):
— Якщо будеш,
любий сину,
Обіцять дівиці,
Забудь персні і дукати.
Ти їй при потребі
Обіцяй подарувати
Зіроньку на небі!

— Якось дивно
і незвично,—
Батьку син лепече.
— Так зате ж
це поетично
Й дешево, до речі!

Петро РЕБРО.
м. Запоріжжя.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

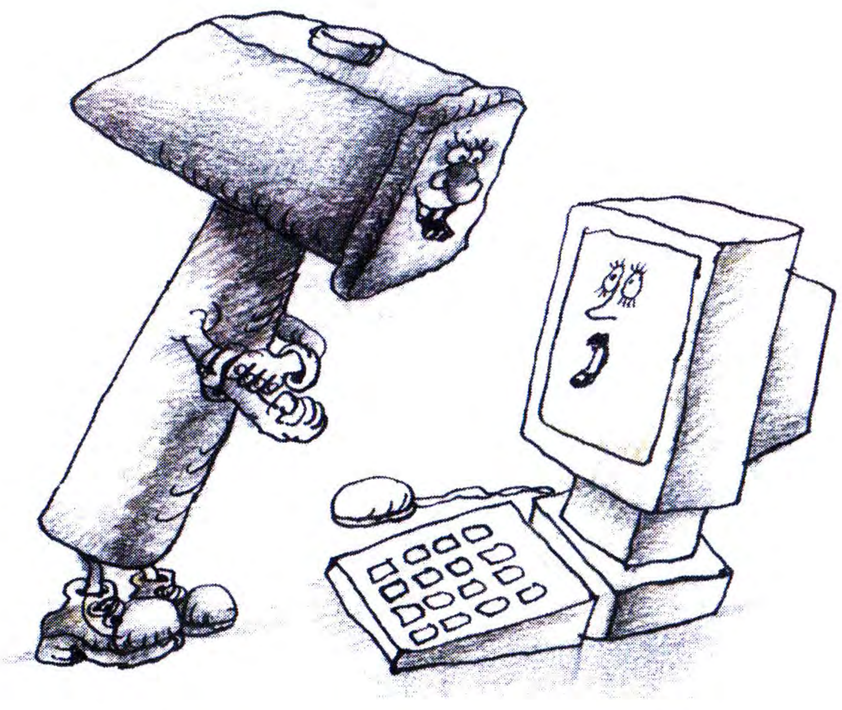

— Тут головою працювати треба!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Якісь зайці не дуже апетитні... Організуйте адресну допомогу. Підгодуйте їх!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

В'ІНЕГРЕТ із ПЕРЦЕМ

ПЕРЕВІРКА

— Так, чим торгуєте?

— Різні послуги... Гвинтівочки з оптичним прицілом, пістолетики, патрончики... Кілерів можете замовити...

— Зрозуміло. А касового апарата немає. Мабуть, займаєтеся махінаціями?.. Ревізори давно у вас були?

— Тижнів зо три тому... Царство їм небесне...

Почув і записав Ярема ШЕРСТЮЧЕНКО.

м. Ужгород.

ДЕРЕВА

Онук:

— Бабусю, то правда, що в нашого діда в роті росли дерева?

— Хто тобі таке сказав?

Народні усмішки

— Я сам чув, як він вам говорив, що піде до стоматолога вивирати пеньки в роті.

ДУРНИЦЯ

— Петре, як ти живеш із своїм сусідом?

— Погано.

— Чому?

— Посварився.

— За що?

— За дурницю.

— Яку?

— Сусід одружився на моїй жінці.

ПОВТОРЮЄ

— Грицю, що ти робиш як приходиш додому зі школи?

— Обідаю.

— А потім?

— Повторюю.

— Уроки?

— Ні.

— А що?

— Обід.

НА ЕКЗАМЕНІ

Викладач до студента-заочника:

— Скажіть, будь ласка, а де проживають білі ведмеді?

— Дякую за цікаве запитання.

— Прошу відповідати.

— Тепер свобода, де хочуть, там і живуть.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Тебе, Вован, сюди викликали?

— Та ні, я тут працюю.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Микола КАПУСТА

Георгій МАЙОРЕНКО

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

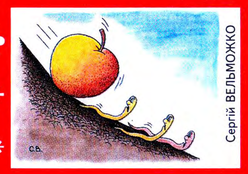

Олексій КОХАН

— Давай, Сальєрі, ще по келиху вип'ємо!

— Досить з тебе, Моцарте, бо потім ще якийсь Пушкін скаже, що я тебе отруїв...

Сергій ТЕРЕЩЕНКО

— Відкрили фірму — закрили рахунок. Закрили фірму — відкрили рахунок...

Анатолій МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

— Просять чергу більше не займати!

Олексій КОХАН

— Це наш сусід дядько Митрофан захоплюється абстракціонізмом.

В'ІНЕГРЕТ із ПЕРЦЕМ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Хіба це сокира?! А наша фірма може поставити вам комплект чудових сокир!

Костянтин КАЗАНЧЕВ

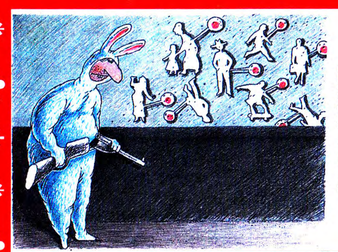

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

НЕЯСНО

Розгублений чоловік бігає по пустій квартирі:

— Люба! Нас пограбували чи ти все-таки пішла від мене?!

ЗАСПОКОЇВ

Дружина скаржиться чоловікові:

— Ти подивися, у чому я ходжу? Хтось зайде в гості, подумає, що я — кухарка.

— Не переживай. Варто йому буде покуштувати твої страви, і він так думати перестане...

Почув і записав Василь ВОЛОВИЙ.

м. Добропілля Донецької області.

ДО РІЗДВА

— Лікарю, я свиня.

— Буває. Я, повірте, теж не подарунок.

— Та ні, я справжня свиня. Рохкаю, валяюся в калюжах, люблю почухатися об паркан... Лікарю, а ви мене будете лікувати?

Народні усмішки

— Для чого? Ви здорові. Ми вас краще годувати будемо... до Різдва...

Почув і записав Валерій ЩУЧЕНКО.

смт Решетилівка на Полтавщині.

ЯКБИ ВИ ЗНАЛИ...

Депутати запитують колегу:

— Чого зажурився? Вдома щось сталося?

— Та ні, все в порядку.

— Жінка кинула?

— І з дружиною все нормально.

— Діти?

— На відмінно вчаться.

— Дачу ремонтуєш, грошей не вистачає?

— Вистачає, недавно ще один поверх надбудував.

— Машина барахлить?

— Новий «джип» і «шевроле», як коні...

— Так у чому ж справа?

— Ех, хлопці, якби ви знали, як тепер народові важко!..

Почув і записав Іван ЧАПАЛА.

м. Снігурівка Миколаївської області.

ХОТІВ БИ ПОБАЧИТИ

Чергові вибори. Чоловік проголосував, пива випив і йде додому. Аж тут сусід летить на дільницю, мов опечений.

— Петре, зачекай! Куди ти спішиш?

— Та ось хочу побачити свою любу бабусю...

— Так вона у тебе п'ять років тому померла!

— Ага, я теж так думав, а ось уже на других виборах кажуть: «Тільки-но і ваша бабуся була, проголосувала і вже пішла...»

Почув і записав Петро ТУРІВЕЦЬ.

м. Корсунь-Шевченківський Черкаської області.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Снігозатримання.

Костянтин КАЗАНЧЕВ

ЧОГО НЕ ДОСЯГ

Машина, яхта, палац власний.
В Дмитра давно вже все це є.
Від того й настрій розпрекрасний,
Що бачиш — все воно твоє.
Та все ж зітхне, була, й Дмитро —
Немає власного метро.

ЧУХРАЇНЕЦЬ

У криницю звичаїв і мови
Він сьогодні плюнути
Готовий.
Залишилось прізвище
Від діда.
А язик позичив
У сусіда.

ЗАЄЦЬ-БАЙКАР

Про Лева Заєць байку написав
І помістив її в газеті «Голос лісу».
Не вельми в ній царя критикував.
Проте відкрив без дозволу завісу.
Лев баєчку уважно прочитав.
І більше Заєць вже нічого не писав.

ГУСАК

Уміє гелготіть.
І все.
А глянь, як голову
Несе.

КОНЦЕРТ

Раз Ведмідь піймав Зайчиська.
— А-а, попався, враже!
Бачить сірий — смерть вже близько.
То ж крізь сльози й каже:
— Ви з'їсте мене, я знаю.
Доведеться вмерти.
То ж дозвольте — затанцюю
Я вам перед смертю.

Став Михайло під ялинку.
— Ну, давай, вухатий.
Ще ушквар мені лезгінку.
Та й будем кінчати.
Заєць радий, що пустили.
Дременув щодуху.
Заревів тоді Бурмило:
— Нащо ж я послухав?
Так на себе розізлився.
Став аж землю дерти.
— На чорта мені здалися
Отакі концерти!..

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Кінець кварталу, а ще й ніхто не чухався!
— Ображаєте, шефе. Я тільки це й роблю.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

НОВОРІЧНА ХРОНІКА

СЕКРЕТ УСПІХУ

У період святкування Нового року традиційно пожвавлюється робота фірми послуг «Гуляй-інвест-Шик». Експерти пов'язують це з дещо нижчими у порівнянні з конкурентами розцінками на надання послуг. Приміром, Дід Мороз і Снігуронька за викликом тут обходяться всього-навсього в сто гривень. Снігурочка без Діда Мороза — в п'ятсот.

ОГОЛОШЕННЯ

Виклик на дім Діда Мороза! Зателефонуйте до нас і вам відразу відключать теплопостачання!

НАЙКОРОТШИЙ ДЕНЬ

Громадянин Б. П'янчук дійшов до висновку, що найкоротший день року – перше січня: прокидаєшся, а за вікном вже темніє...

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

Сергій РЯБОКОНЬ

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ти звернув увагу, що у нас з кожним роком збільшується кількість лисих? А знаєш, чому? Ну от, скажімо, чоловік знайомиться з проектом бюджету на наступний рік, де пропонується зробити узаконену мінімальну зарплату ще мінімальнішою. І це при тому, що ціни на хліб, а за ним і на все інше, ростуть і ростуть. Ціни ростуть, а зарплату хочуть урізати. Де логіка? Ото чоловіки і шкребуть голови, намагаючись зрозуміти такі «мудрі рішення». А вони ж із гілок влади падають на наші голови, як осіннє листя з дерев.

Максим ГЛУХОВСЬКИЙ.

м. Одеса.

Некондиційний Гоша

ГУМОРЕСКА

Я був мийником машин, доставником вареників, диспетчером тролейбусного депо, копачем городів... Поки не зайнявся дилерством. Втюрюю довірливим громадянам не колготи, книжки про секс чи розцяцьковані ополоники, а екзотичну фауну, яку лише по телевізору показують. У зоопарках таких не було й не буде. А в мене є. Починаючи від тримісячного левеняти і закінчуючи тарантулом.

Питаєте, хто це паскудство купує? Якщо задаєте таке питання, то ви далекі від мого бізнесу. З руками відривають, передоплату тицяють «зеленими», вдома набридають: «продай, швидше дістань, коли привезеш?» Одному дай крокодила і колібрі, іншому — мурахоїда і пелікана. Торгівля бензином чи газом не йде ні в які порівняння.

Дивний гендель? Звичайно. Я не «гріппісівець», однак тямлю, що Поділ для мармазетки — це не амазонська сельва. Та я тим не переймаюся, бо поки торгую — живу. У мене своя клієнтура. Дзвонять, приходять. Нікому не відмовляю. Треба піраньї — нема проблем! Платіть!

Гадаєте, не дістав? Такого бути не може. Українцю з розчепіреними, мов віяло, пальцями притарганив рибок разом із акваріумом. Той, щасливий, ще двісті доларів преміальних відстебнув. Казав, гостей розважатиме, приколюватиметься над братками, борги рибками вибиватиме. Як це робитиме, не знаю. Не цікавився — мені чужого не треба.

Не встиг нарадуватись вдалій оборудці, як наступного дня знов завітав любитель амазонських рибок. Виявляється, піраньї не кусались. Чи не голодні, чи хворі, але бажаної втіхи новий українець не отримав. Нирця не гризли, а забилися у куток і звідти спостерігали за булькотливою головою. Довелося хижаків врулити дипломату, котрого гризла ностальгія за Бразилією.

Ввечері зателефонували і попрохали до дня народження сколопендру. Сколопендру, так сколопендру. У мене «пригодовані» льотчики, моряки, дипломати. Щоб мати їм альтернативу, до миротворців підбираюсь. А що? Військові ще не розбалувались. Дешево беруть. За ту комаху запросили мізер... Я їм і від себе гонорар додав — і людям передав у коробочці зі стрічкою. Всі задоволені.

Найбільш ходовий товар тримаю в квартирі. Щоб клієнт довго не чекав. Папуги в клітках, удави в ящиках, скорпіони в банках, а крокодил Гоша у ванні. Ім'я йому дав, бо вже місяць як він у мене затримався. Завжди йшла ця тварюка на «ура», а тут хоч стріляй. Нікому не треба!

Якось хотів прийняти душ, крокодила переклав у раковину. Поки змивав мило з голови, щось мізинця хапонуло. Продер очі — Гоша. Поки за хвоста спіймав, він устиг другого пальця прищемити. Заволав, ніби апендицит без наркозу вирізали. Одною рукою за хвоста тягну, а другою причинне місце прикриваю, аби ним не поласував. Кажуть, людського погляду крокодили не витримують. Геть повзуть. А це, клятий, на ногу витріщився.

Кинув хвоста — за ніздрі вчепився. Чи то мило йому заскуботало у носі, чи Гоші шкода мене стало, але відпустив. Щосили жбурнув на газову колонку, щоб підсмажився. Так він вивернувся і гепнувся під ванну.

Звісно, про купання я забув. Поки рани заливав одеколоном, змерз, як Сірко, але вилізти боюся. Ще кинеться з-під ванни. Стою і дрижаки ловлю. Слава Богу, сестра прийшла. Двері відчинила — руки помити. І я миттєво вискочив.

Уже тиждень ванни не приймаю — посилено шукаю покупця на африканського тримісячного крокодила. Пітони, папуги гіацинтові та ара, розпродую, ніби дефіцит, а плазуном заморським ніхто не цікавиться. Ніби то горобець, а не екзотичний екземпляр. Пробував до павука-птахоїда як навантаження зіпхнути. Не вийшло. Покупець згоден ще й приплатити, аби залишив його у спокої.

Минав другий тиждень, почало тіло свербіти. У шафі закінчувалась чиста білизна.

Життя ввійшло у чорну смугу. У голову лізли дурні думки: викинути Гошу в річку. Так взимку замерзне. Хоч і боляче мені зробив, проте я не живодер якийсь там. Сусідам підкинути — перелякаються і приб'ють. У зоопарк віддати — так його персонал голодний, не кажучи вже про тварин. Міліції на поріг покласти — нащо їм Гоша? Хоч і кусається, але ж не вівчарка.

І таки придумав. Опустив у каналізацію. Там тепло і їсти є що. Хай живе, бідненький! Ви, випадково, його не бачили? А чому покусані? Собаки? Ну, собака — не крокодил. Тож пильнуйте.

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

Олексій КОХАН

ЕЙФЛОРИЗМИ

❄ Чим ближче ви до істини, тим далі вас можуть послати.

❄ Ми прорубали до них вікно, а вони вказують нам на двері.

❄ За такої зарплатні нічого не хочеться, хіба що дати здачі.

❄ Життя нічого не варте, а так — усе дорожчає.

❄ Чомусь Фортуна стукає у двері до того, в кого не всі дома.

❄ У нас немає таких проблем, які не можна було б вирішити з пляшкою.

Флоріан БОДНАР.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

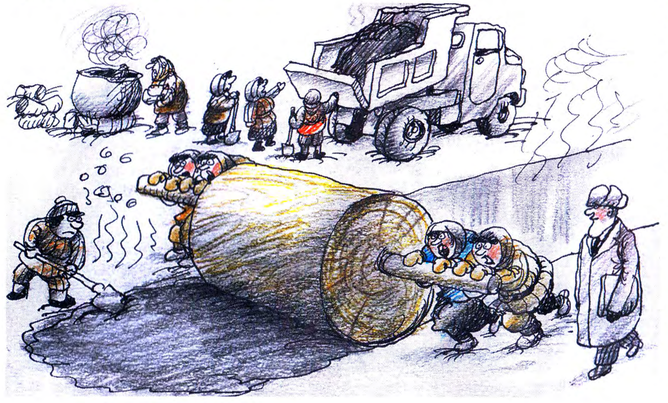

Валерій МОГИЛЬНИЙ

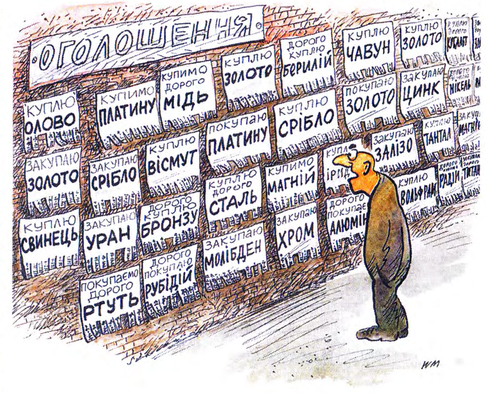

Ой, не світи, місяченьку...

Муніципальне управління славного Гусятинська славиться, як це всім добре відомо, рясним спектром найдемократичнішого демократизму. До того ж воно знане ще й своєю воістину тотальною турботою про доручений йому міський народ взагалі і про трудящих — зокрема. Завдяки такому повсякденному піклуванню влади, Гусятинськ, можна сказати, процвітає й семимильними кроками йде вперед і далі.

І все ж гусятинська, істинно народна влада, в ім'я наведення в місті порядку і процвітання змушена вдаватися час від часу мало не до драконівських методів.

Взяти хоча б таку важливу сферу, як нічне освітлення міста. Лише нічне, бо вдень Гусятинськ, завдяки піклуванню влади, не потребує, слава Богу, освітлення. Ліхтарі довелося відключити на невизначений термін за браком палива на електростанції.

Виручав місяць, або по-народному місяченько. В Гусятинську, як ніде в інших містах України, природний супутник Землі, особливо уповні, осяйний і сліпуче-яскравий, завдяки, звичайно, турботам нашого пана міського голови, який особисто контролює, аби місяць світив справно. Тож пам'ятаючи про невсипущу турботу пана голови щодо високої кондиційності місяця та люмінесцентної якості його світла для рідного міста, гусятинський народ образно говорить про те, що в місті вночі видно, хоч голки збирай...

Дехто й збирає... І при цьому задарма використовуючи місячне світло у своїх вузько особистих і корисливих цілях, забуваючи, що місяць в Гусятинську — це муніципальна власність. Такі несвідомі громадяни, щоночі користуючись місячним сяйвом, не сплачують за це ані копійки до бюджету. Злісні боржники не задумуються — з чого ж буде поповнюватися міська скарбниця? Міський пан голова, відомий в Гусятинську як турботливий і люблячий батечко своїх двох чарівних донечок, востаннє застерігає неплатників: якщо не погасите заборгованості, місяць над містом буде щоночі вимикатися. Звичайно, місяць у Гусятинську буде відключатися тільки вночі і тільки у місячні ночі.

В першу чергу це стосується засуджених — до них будуть вживатися круті заходи. Без пред'явлення квитанції про оплату за споживання місячного світла їм буде суворо заборонено в нашому зразковому і загалом квітучому місті зустрічатися місячними ночами! Ветеранам та звільненим з ув'язнення надаватимуть пільги.

А поки що муніципалітет змушений вдаватися до крайніх заходів, згаданих у народній пісні: «Ой, не світи, місяченьку, не світи нікому. Тільки світи миленькому, як іде додому...» І він йому світитиме. Але — за умови, що миленький, перед тим як ходити вночі, сплатить податок за користування місячним світлом. Тоді хай іде, куди хоче!

Валентин ЧЕМЕРИС.

КРОСВОРД

Якщо ви правильно розгадаєте кросворд, то у виділеній вертикалі прочитаєте ще одну, давню, назву дванадцятого місяця нашого календаря.

1. *Світить, та не гріє.*
2. *Без рук, а щипає.*
3. *«Падав ... на поріг,*
   Кіт зліпив собі пиріг...»
4. *Сімдесят кожухів*
   І всі не застібаються.
5. *Хто родиться з бородою?*
6. *Герой мультсеріалу.*
7. *Прив'яжи — йдуть,*
   Одв'яжи — стануть.
8. *Стрибає з гілки на гілку,*
   Хто це? Звичайно ж...

Склав П. МИШКО.

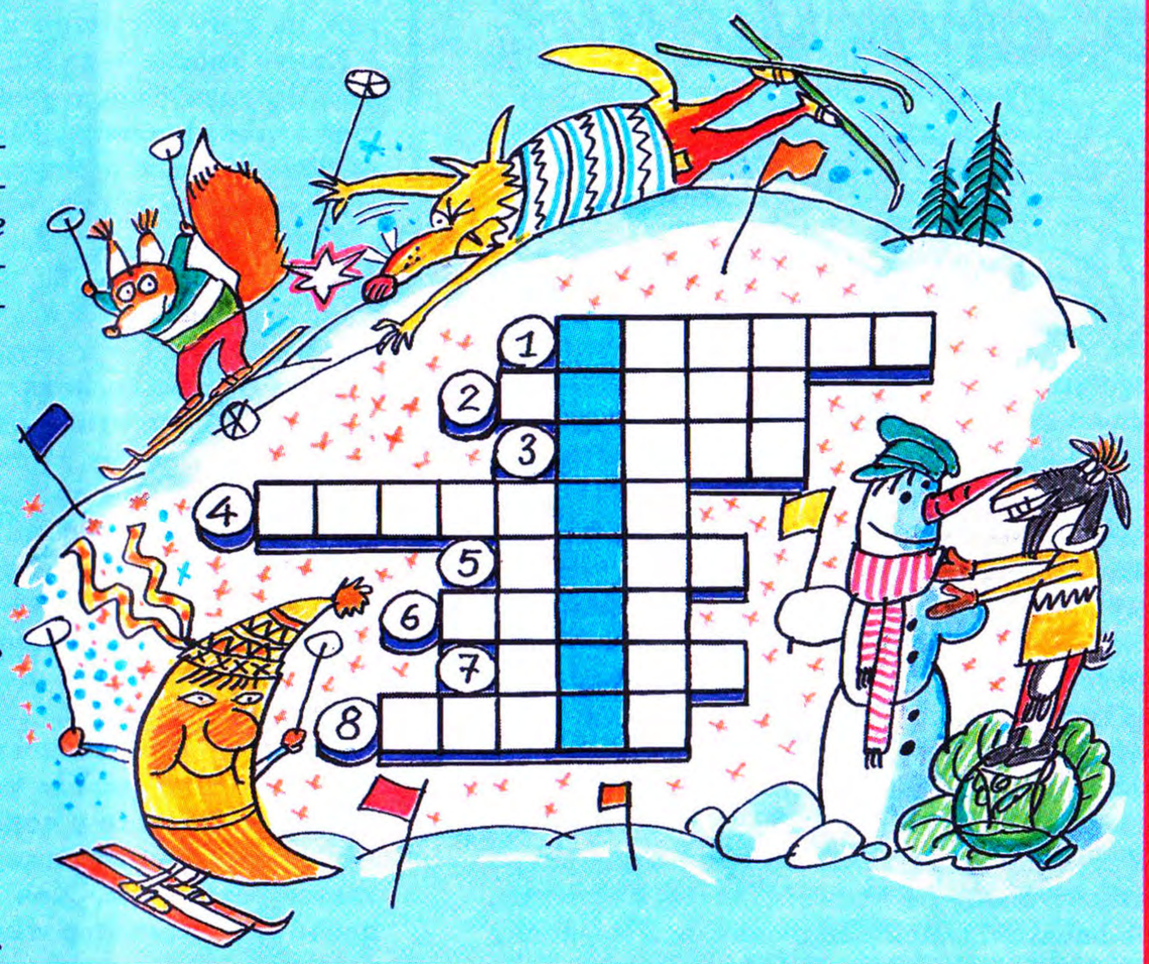

БОРЩИК

Безконечник

Раз, два, три, чотири, п'ять.
Вийшов борщик погулять —
Розімлілий, розігрітий
і сметанкою политий.
Нумо борщик доганять!
Нумо борщик куштувать!
Раз, і два, і три, й чотири.
Звірі борщик наш зустріли.
Їли, сьорбали, лизали,
щире «Дякуєм» сказали.

Раз і два, два і три.
Позліталися вітри,
понаносили дощу —
мить чавунчик з-під борщу.
Раз і два,
два і раз.
Надійшли і ми якраз.
Зажурились:
що робити?
Знову борщику зварити!
Раз, два, три, чотири, п'ять.
Вийшов борщик погулять.

Леся МОВЧУН.

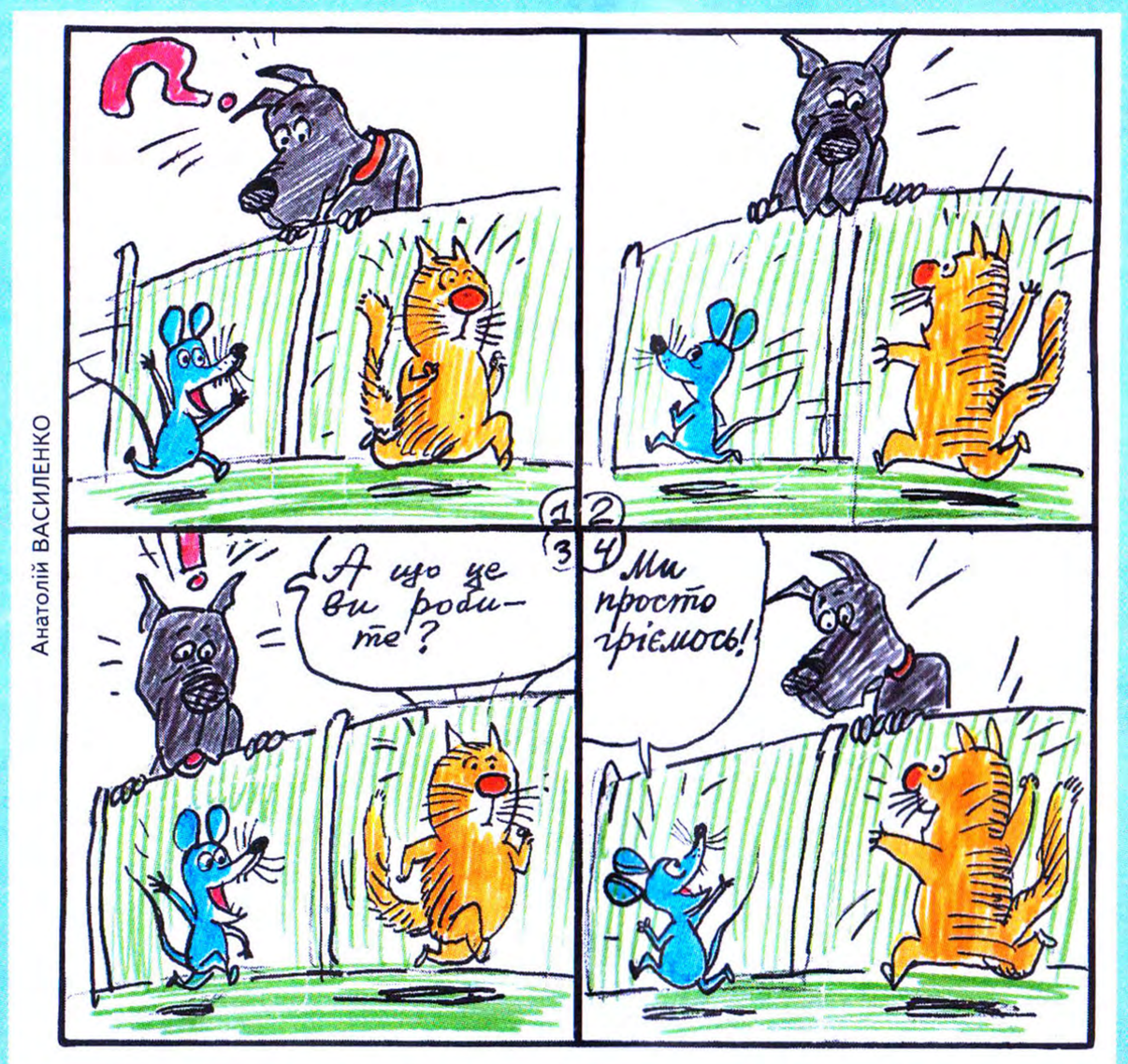

ХТО В КОГО?

— Петрику! Дениску! — каже вчителька. — Ваші твори — як дві краплі води. Признавайтеся, хто в кого списав?

— Ні він у мене, ні я у нього,— відповіли хлопці. — Ми обоє списували у Галинки.

НЕЦІКАВО

— А чому це ти, Антосику, перестав ходити до Іванка?

— Бо нецікаво у нього тепер гуляти.

— Як це?

— Ну, всі його заводні машинки вже поламані.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.
м. Боярка
Київської області.

Англійська народна казка

Жив-був собі бідний лісоруб із дружиною. Пішов він одного разу до лісу, щоб зрубати ялинку. Тільки розмахнувся сокирою, коли чує чийсь жалібний голос:

— Не рубай це дерево, пожалій його!..

Лісоруб аж сокиру з рук випустив від здивування. Потер очі, дивиться — стоїть перед ним фея і знову просить:

— Пожалій ялину... Не рубай...

— Гаразд,— трохи оговтався лісоруб.

— От і добре. А я тобі з дружиною за це віддячу. Хочеш, виконаю три ваші бажання?

— Хочу...

— Але тільки три... І не більше... — сказала фея і зникла.

Після такої зустрічі лісоруб уже не міг рубати дерева, тому трохи посидів на пеньку та й побрів додому. Прибрів якраз перед обідом. Зайшов до свого помешкання сів за стіл та й питає:

— Жінко, а чи немає там чогось поїсти? Дружина не чекала його так рано. Бо чоловік зазвичай на обід брав із собою трохи харчів і баклагу з водою, а додому повертався аж увечері.

— Почекай трохи,— відповіла дружина.

— Якби мені оце ковбаски,— мрійливо мовив лісоруб.

— Та де ж я її тобі візьму?! — хотіла вигукнути господиня. Але не встигла. Кільце ковбаси, ніби з неба, упало на стіл. Лісоруб і дружина тільки роти порозкривали.

— Звідкіля вона взялася? — здивувалася жінка. Лісоруб здогадався, що це фея виконує свою обіцянку. Розповів він про те, що сталося у лісі.

— Так оце, телепню, щоб попросити у феї щось путнє,— гримнула дружина,— ти лише про ковбасу згадав, бодай би приросла вона тобі до носа.

Тільки-но вона отаке сказала, як ковбаса опинилася у лісоруба на носі.

У чоловіка аж очі на лоба полізли.

— Рятуйте! — закричав. Жінка за ковбасу — смик! Чоловік у крик:

— Болить!

Приросла ковбаса. Що робити?

Згадав лісоруб, що іще залишилося у нього з дружиною одне невиконане феєю бажання. Можна б, звичайно, було попросити у неї і розкішний замок, і золоту карету... Але ж не будеш їздити у золотій кареті із «ковбасним» носом.

Попросили вони, щоб відпала ковбаса. Тільки про це сказали — ковбаса знов упала на стіл.

А лісоруб і його дружина аж застрибали від радості, що усе так щасливо закінчилося.

Переповів М. ОЧЕРЕТ.

Спасибі, що зайшли!

— А-а! Це вельмишановний Дідусь Мороз до нас завітав! Заходьте, будь ласка, заходьте. Сніг з валянок треба обмітати — у нас уже два місяці прибиральниці немає. Звільнили з метою економії. Така фінансова скрута! Сідайте сюди, цей стілець ще не розсохся, міцненький. Звиняйте, що замість скатертини газетка — скатертинку довелося віддати в рахунок погашення боргу. Ось вам одноразова тарілочка — не бійтеся, ми її, як поїмо, обов'язково газеткою протираємо. Бо воду нам, як неплатникам, вже давно «відрізали». Рекомендую делікатес, «хлібець» називається. Продукт, умовно придатний до вжитку. В складчину 300 грамів купили, як-не-як Новий рік, свято. А це — капуста квашена, домашня. Теща Петра Петровича, коли дізналася, що зять півроку зарплати не отримує, цілу півлітрову баночку з села привезла... А ось карасики сушені. Степан Степанович ще влітку впіймав їх аж чотири штуки, коли у вимушеній відпустці без утримання був. Беріть, не соромтесь. І сто грам наллємо. Не коньяк, звісно, але пити можна. Це Тарас Тарасович у селі заробив, коли пенсіонерам дрова рубав, за харчі, щоб з голоду не померти. Самогончик, пийте на здоров'ячко.

З Новим роком вас, дорогенький наш Дідусь Мороз! Спасибі, що зайшли, не обминули...

Коли двері офісу зачинилися за Дідом Морозом, шеф дістав із потертих, позичених у автомеханіка, штанів свій фірмовий «Ролекс» і проказав:

— Швиденько перевдягаємося — і до ресторану. Там без нас вже, мабуть, фазани під грибочками вичахнути встигли і запрошений із Франції еротичний кордебалет нудьгує. А тобі, Петренку, мій особистий подарунок — новий мобільний телефон. Молодець, дізнався, що під виглядом Діда Мороза до нас на фірму інспектор податкової міліції навідається.

Юрій ВОЛКОВ.

м. Полтава.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

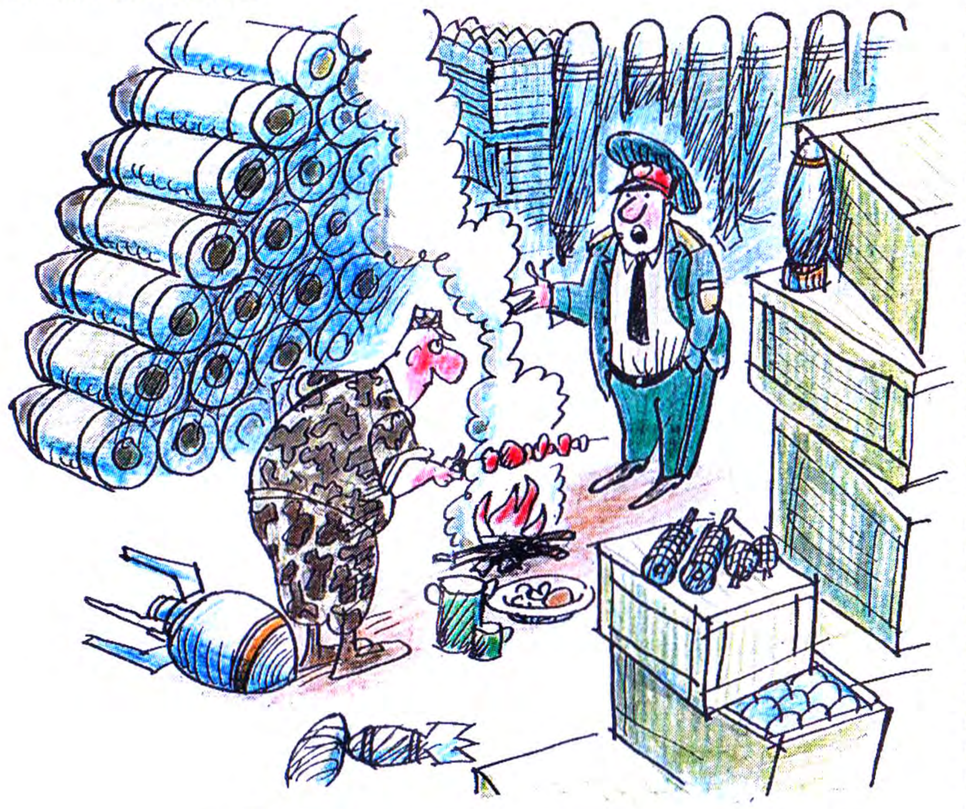

— Чого чухаєшся, Савчук? Командир уже приїхав, а шашлики ще не готові!..

Олексій КОХАН

— Він ще не знає, що ми цей пустир приватизували?..

Міні-усмішки

БЕЗГЛУЗДЯ

Чоловік у газеті натрапив на незнайоме слово, і запитує дружину:

— Люба, що означає слово «безглуздя»?

— Гм, ну це коли в тебе, уяви собі, шикарний дім з басейном, «Мерседес», ти вечеряєш у дорогих ресторанах, їздиш на заморські курорти... Уявив?

— Уявив! — чоловік від задоволення аж очі примружив.

— Так от: з твоїми заробітками уявляти все те повне безглуздя!

НЕ ЗАВЖДИ

Сусідка соромить п'яного сусіда:

— Як тобі, Миколо, не соромно? Постійно п'яний!

— А от і не постійно! З перервами!

— І коли ж вони бувають, ті перерви?

— А на сон?!

Надія СЕМЕНА.

с. В. Крупіль на Київщині.

...А у нас — усі вдома!

Олег ГУЦОЛ

Олексій КОХАН

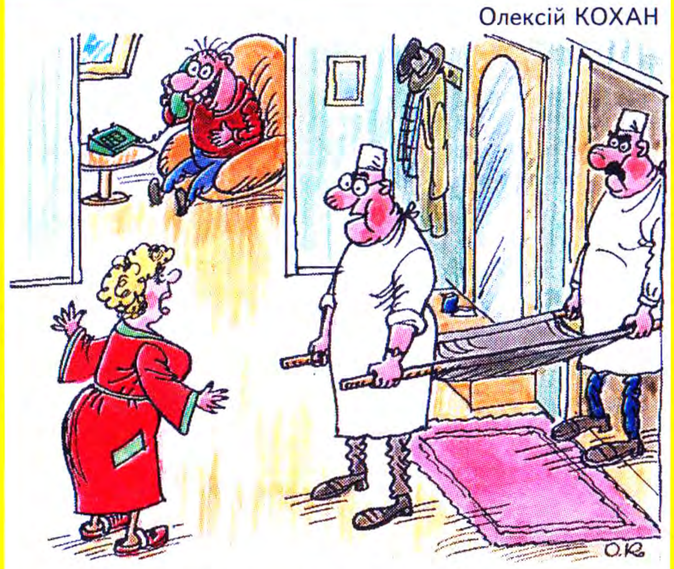

— І ви нас викликали тільки тому, що ваш чоловік увесь день говорить по телефону?!

— Але ж він говорить сам із собою...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Поглянь, Катю, чи велика в мене гуля, бо щось по голові стукнуло.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Ви ж самі замовляли цифрове фото.

Вадим СИМИНОГА

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Діти до п'ятирічного віку проходять в цирк на руках».

●

«В'яжемо дитячі кофточки із шерсті батьків».

(Із оголошення).

«В кожній руці у нього був затиснутий кулак».

(Із пояснень).

«Потрібно відповідати за свої вчинки, а не ховати, як страус, своє рильце в пушку».

(Із листа).

«Прошу видати мені п'ятдесят гривень на честь зарплати».

(Із заяви).

«Лєрмонтов народився в 1814 по 1841 рік».

●

«Батько Чацького помер у дитинстві».

●

«Анна Кареніна не виконала своїх обов'язків перед суспільством і тому лягла на рейки».

●

«Човен плив живописними берегами річки».

●

«Дон Кіхот їздив на старій поламаній шкапі».

●

Перші успіхи П'єра Безухова у коханні були погані — він одразу одружився».

(Із учнівських творів).

«Ліфт вниз не піднімає».

●

«Шановні товариші! У нас виконується терміновий ремонт взуття у присутності відвідувачів протягом 24 годин».

●

«Фотограф за вираз обличчя на фотографії відповідальності не несе».

●

«Браковані касети обмінюються на аналогічні».

(Із оголошень).

Надіслав Василь ВЕРБА.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Місяць. 2. Мороз. 3. Сніг. 4. Капуста. 5. Коза. 6. Вовк. 7. Лижі. 8. Білка.

У виділеній вертикалі — мостовик.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 11

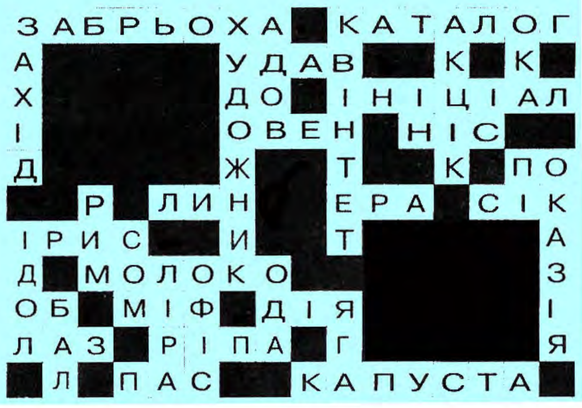

НАШІ ПАРТНЕРИ

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА

Найкраща, тому що своя!

61011 (загальний)

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА (з оформленням):

на 3 місяці — 9,69 грн.
на 6 місяців — 19,38 грн.
на 12 місяців — 38,76 грн.

22068 (пільговий)

для ветеранів ВВВ та праці, пенсіонерів, студентів, бібліотекарів

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА (з оформленням):

на 3 місяці — 8,28 грн.
на 6 місяців — 16,56 грн.
на 12 місяців — 33,12 грн.

СКАНВОРД ● Склав М. ШИПШИНА ● СКАНВОРД

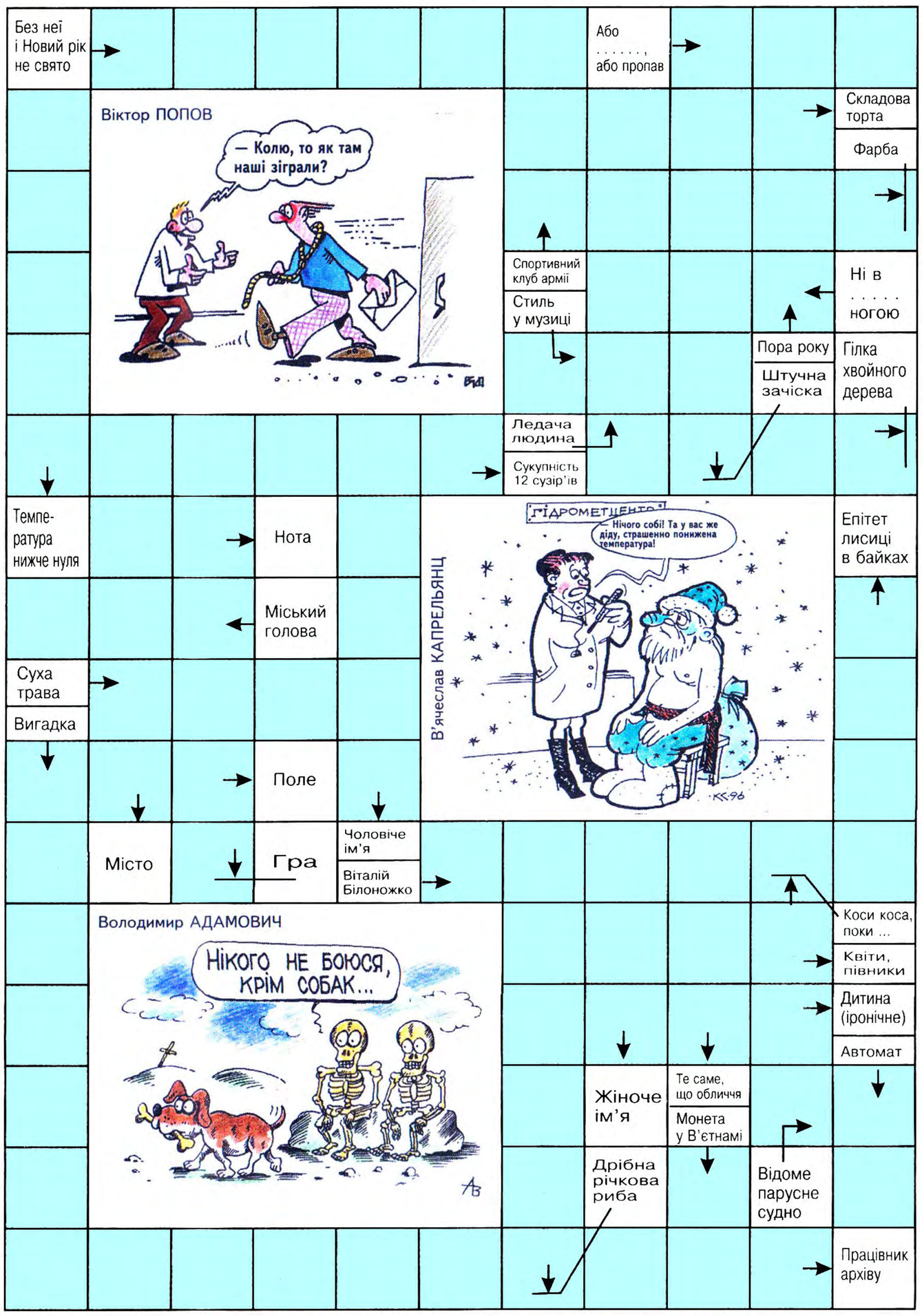

КОНКУРС ТРИВАЄ

Летить літак. У салоні стюардеса, пасажири... Правда, один чомусь висунув голову в ілюмінатор. Ось до такої карикатури В. Адамовича, яку було надруковано у десятому числі «Перця», ми і пропонували придумати дотепний підпис.

Не знаємо, чи багато наших читачів нині літає літаками, але дотепів до малюнка надіслали чималенько. Тому і переможців сьогодні аж три:

Це **Іван ВАРНУХА із м. Бердянська Запорізької області,** який пропонує: ***«У наступному номері побачите вид літака зовні і крупним планом обличчя того, хто з нього виглядає».***

Кирило ШЕРСТЮЧЕНКО із м. Тетієва на Київщині: ***«Стюардеса пасажирам: «Не хвилюйтеся, він тут завжди вилазить».***

Та **Петро ЛЕПЕКИВЕЦЬ із м. Хорола на Полтавщині:** ***«Пасажир стюардесі: «Він сказав, що зараз пролітає над рідним селом, і вирішив передать усій рідні привіт...»***

Вітаємо!

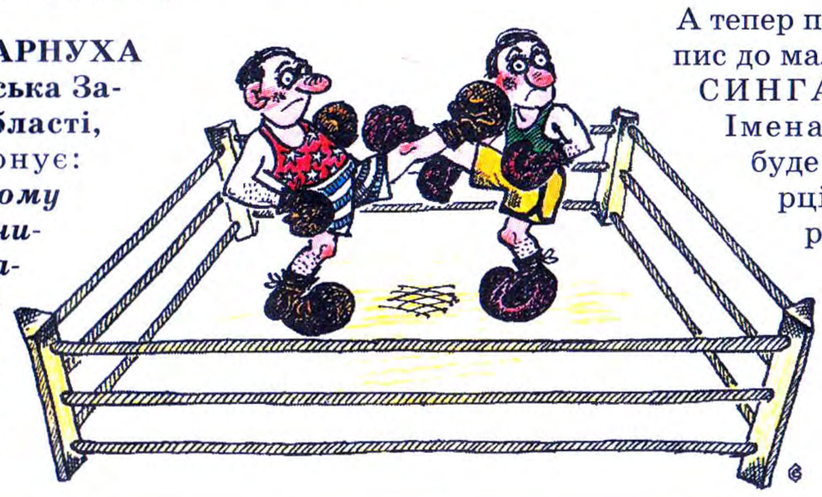

А тепер придумайте підпис до малюнка Валерія СИНГАЇВСЬКОГО. Імена переможців буде названо у «Перці» № 2 за 2004 рік. Сподіваємося, ви не забулися його передплатити. Тож веселого вам Новоріччя!

До зустрічі!

perec-ua.
perec-ua.

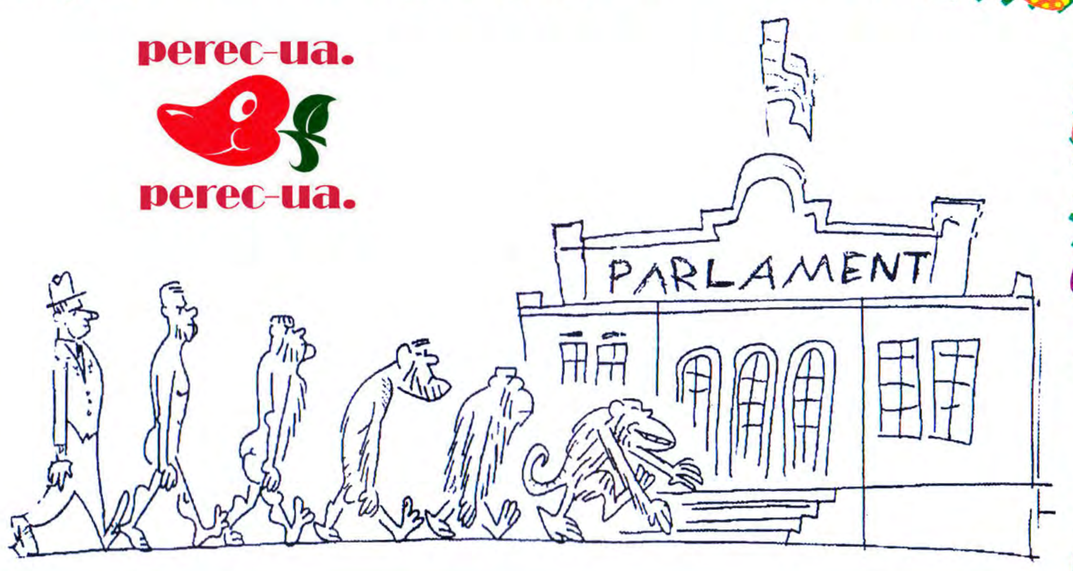

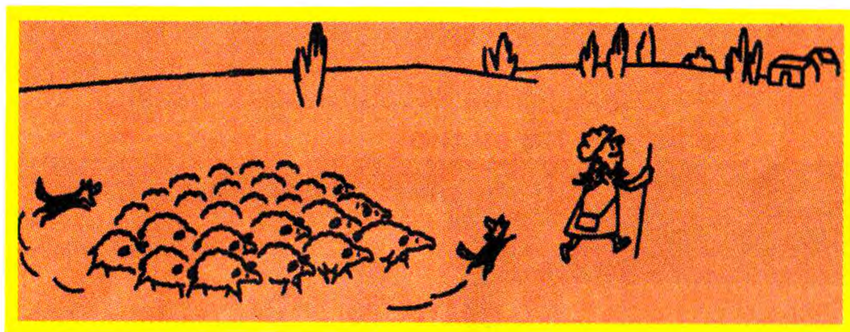

Гуляв по Гісарі*, слухав солов'їв у Солов'їній долині, потім трохи посидів у затінку старої римської фортеці та й рушив, як усі, на водопій.

Коло мінеральних джерел стовбичив народ із пластмасовими пляшками і наливався лікувальною водою. На лавах довкола повмощувався розмаїтий люд, приведені на екскурсію учні фотографувалися коло бюветів, наставляючи один одному ослячі вуха, представники короткочасного курортного кохання лузали насіння, бабусі обіцяли внучатам прив'язати їх до якогось дерева, а ще, в тіні липи, читав книжку якийсь рабин.

«Не можна пропустити такого випадку,— сказав я сам собі,— оце якраз той момент, щоб поговорити з духовною особою». Сів коло старого і сказав:

—Безмежна доброта Господа, що направив нас цього літнього дня попити води римських імператорів.

— Мене направив мій особистий лікар, а вас — не знаю! — відказав рабин.

Ге! Міцний горішок... Помовчали трохи, потім я підсунувся ближче і з-за плеча глянув на його книжку. Написана була єврейськими літерами і мала вельми серйозний та поважний вигляд.

— Талмуд воістину найбільше підходить для читання в такій райській місцині, як оця, де ми з вами знаходимося.

— То книжка про догляд за кактусами! — уточнив мій співбесідник і поправив маленьку шапочку на чо-

Кристьо КРИСТЄВ

БЕСІДА З ДУХОВНОЮ ОСОБОЮ

лопку голови.

Оце дав я маху! Що подумає про мене духовна особа? Попив води з пляшки і спробував підійти з іншого боку:

— Чи то правда, що в єврейській міфології особа матері шанується більше, ніж особа батька, і по цій лінії передаються усі сімейні статки?

Рабин подивився на мене, поклав керівництво з догляду за кактусами на лавку і зітхнув:

— Шановний, євреї не відрізняються від інших, так само бояться своїх дружин...

— Не може бути! — сказав я. — Наші жінки відзначаються великою любов'ю до суперечок. Моя дружина здатна сперечатися зі мною цілий день, за цей час тричі змінити тезу, яку відстоює, і при цьому залишитися правою! Нема інших таких жінок, як болгарки!

— Не будьте наївним, шановний! — усміхнулася духовна особа. — Наші жінки використовують у суперечках будь-які засоби, включаючи і трощення посуду!

— Але ж наші,— пояснив я,— постійно лякають, що підуть до мами!

— То пусте! — похитав головою рабин. — Наші й справді-таки ідуть до матерів і через тиждень повертаються, але разом із ними!

Помовчали в тіні дерев. Рабин заворушився:

— Гарно побалакали, але треба відправлятися на процедури! Хочете, на завершення нашої короткої бесіди скажу вам одну єврейську приповідку? «Кожен вихваляє свою Сару!» Добре сказано, га?

Я кивнув головою. Духовна особа усміхнулася й додала:

— Пропоную, шановний, завтра зустрітися на цьому місці і поговорити про дорослих дітей та їхню невдячність.

Чи ж треба ще й казати, що я погодився одразу ж!

З болгарської переклав
Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

*Гісаря — бальнеологічний курорт у Болгарії.

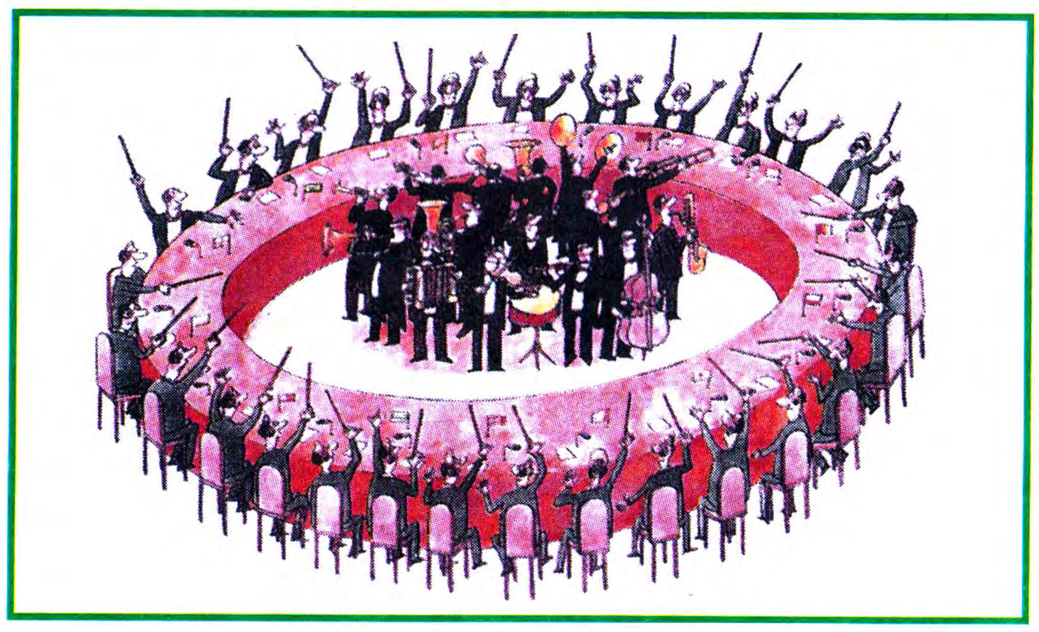

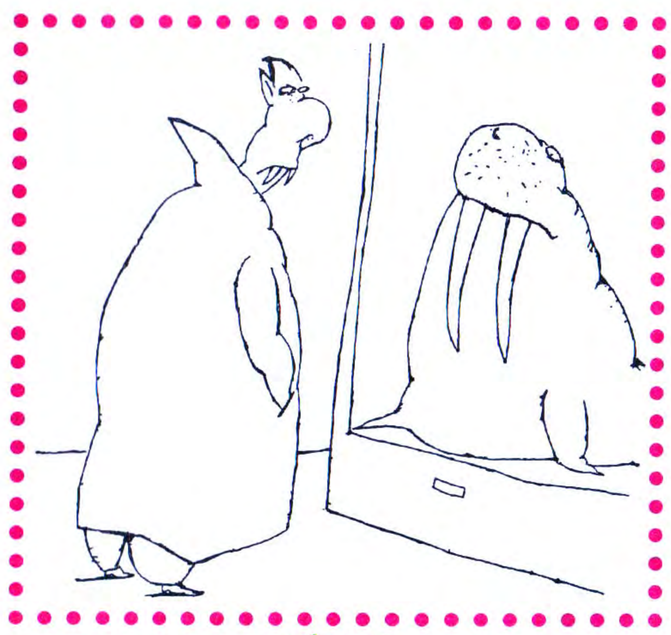

ПЕРЕЦЬ № 12 (1533)
Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія:
Микола БОСАК
(відповідальний секретар),
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Павло ГЛАЗОВИЙ,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ,
Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники:
видавництво «Преса України»
та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ №736
від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди
поділяє думку автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів!
Для своєчасного отримання
гонорару прохання разом
із творами надсилати
свій ідентифікаційний номер.

Здано до набору 20.11.2003.
Підписано до друку 10.12.2003.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 11790 прим.
Зам. 0110312.
Ціна договірна.
© «Перець» 2003 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82.
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефонами:
454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.
visti.net/perez/

Для телеграм:
Київ Перець.

Державне видавництво
«Преса України».
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

16 сторінка

Індекс 74393

Вадим СИМИНОГА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дивно, ніби ж ялинковий базар, а людей не видно!

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Провалитися мені на цьому місці, якщо брешу!

Борис БОГОМАЗ

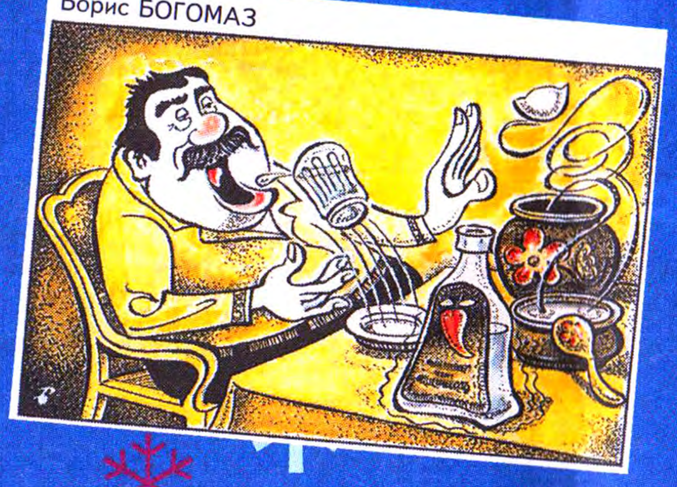

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Проклятий склероз! Роздягнувся у лікаря, а одягнутися забув...

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Андрій САЄНКО

— Навіщо ти купив такого старого папугу? Йому, либонь, за триста років.

— Е, жінко, він багато знає. Може й про піратський скарб розповість...

Віктор ПОПОВ

Олексій КОХАН

— Братан, розміняй дві гривні купюрами по сто доларів!

Владислав ШИРЯЄВ

— Чи можу пана запросити на вечерю?..

Віктор ПОПОВ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

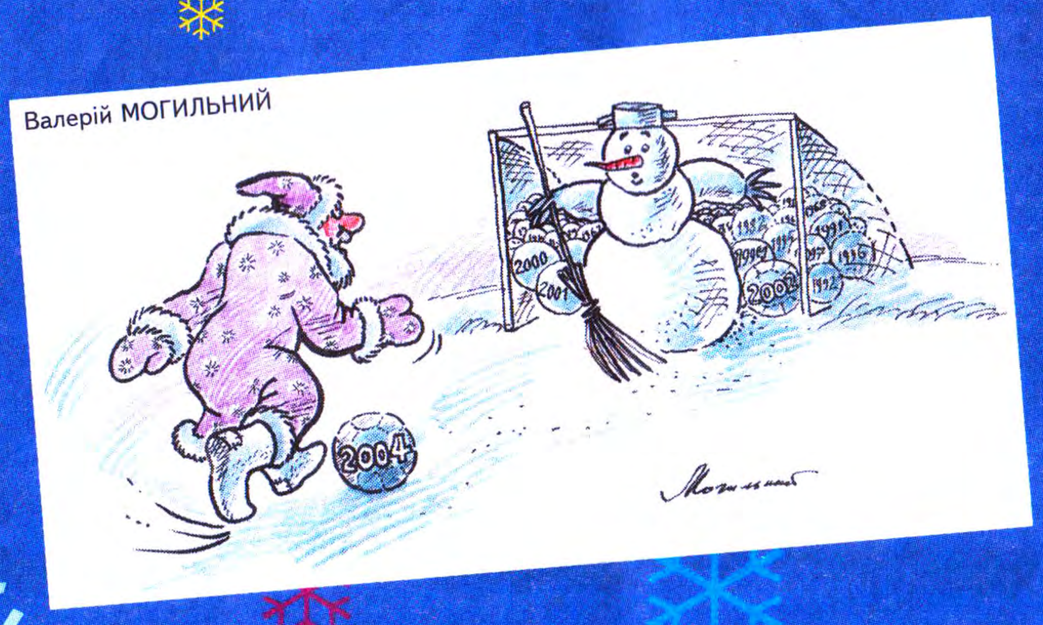

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А кажуть, не буде баба дівкою.

4 820012 960675 12